

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2002

Cena \$ 2.50

MARCH 2002

Saštín - Poutní místo Panny Marie Sedmibolestné, hlavní Patronky slovenského národa

Bolest a utrpení jsou staré jako lidstvo. Zrodily se hříchem našich prarodičů..., ale Církev nám staví před oči Krista na kříži a vedle kříže Matku Bolestnou, která se za nás přimlouvá. V našich chrámech nacházíme mnohé oltáře, obrazy a sochy Bolestné Matky. Pokud jde o chrámy, tak v Čechách je Bolestné Matce zasvěceno na 30 chrámů, na Moravě 5; na Slovensku jen v arcidiecézi Bratislavsko-Trnavské je Bolestné Panně Marii zasvěceno 67 kostelů, kaplí i kapliček. Proč je u nás a rovněž i v cizině tolik svatých míst zasvěceno Matce Bolestné? Co věřící nosívali k milostným obrazům své nebeské Matky? Co jiného, jako své bolesti, utrpení, nemoci těla i bolesti duše.

Připomínáme si sedm bolestí Panny Marie: „1. Proroctví Simeonovo v chrámě, 2. Útěk do Egypta, 3. Ztráta 12-letého Ježíše v Jeruzalémě, 4. Setkání s Ježíšem na křížové cestě, 5. Ukřižování a smrt Ježíšova, 6. Snímání z kříže a 7. Ježíšův pohřeb.“

Svatý Bernard, velký ctitel Panny Marie připomíná, že při obětování Ježíše v chrámě citlivé srdce Panny Marie probodl první meč bolesti: Byla to ranní oběť, která se měla skončit večerní obětí na kříži. Při této večerní oběti byl Kristus okraden i o své šaty, jeho čest byla pošlapána, jen Matku museli Božskému Spasiteli ponechat. A přece v těchto

chvilách se Ježíš Kristus zříká Panny Marie v náš prospěch. Svatý Jan, Miláček Páně, nám ve svém evangeliu připomíná: „Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl tolik rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě.“ (Jan 19,26-27). Jak je nám dobře pod ochranou takové matky! Kdo se odváží odtáhnout nás z jejího náručí? Církevní spisovatelé nám ovšem připomínají, že nešlo jen o sedm bolestí, o sedm časově omezených bolestných okamžiků, ale Panna Maria si uvědomovala, že svého milovaného syna vychovává - jak připomínali proroci - pro vykupitelskou oběť za celé lidstvo. Proto také naše poutní místa, zvláště ta, která jsou zasvěcena Bolestné Matce, vydávají do roka tisíce poutníků.

Mezi tato nejvýznamnější poutní místa Sedmibolestné Panny Marie náleží Šaštín se svou bazilikou. Pokud jde o Šaštín, tak leží na území Slovenska v arcidiecézi Trnavsko-Bratislavské. Šaštín je nedaleko moravských hranic směrem na Břeclav a již odhady poutníků za první republiky připomínaly, že sem přichází na stotisíc poutníků ročně ze Slovenska, Moravy i Rakouska.

Dějiny vzniku úcty k Sedmibolestné Panně Marii v Saštíně začínají rokem 1564. Na poděkování za ochranu a proměnu srdce svého manžela dává žena jménem Angelika zhotovit dřevěnou sošku Sedmibolestné Panny Marie. Soška upozorňovala na potřebu konání dobra a vroucích modliteb. Přicházeli sem věřící, aby se zde společně modlili, děkovali i prosili. Historické zprávy nám připomínají podivuhodná vyslyšení, uzdravení i zázračné události. Zvláště v 17. století jsou zde zaznamenávány četné pouti zblízka i z dále. Byla zde postavena trojboká kaple. V 17. století již sem přicházejí poutníci z Rakouska, Moravy i Slovenska. Kostel byl zbudován koncem 18. století. Již v roce 1736 zde manžel budoucí císařovny Marie Terezie založil manufakturu na výro-

Bazilika Sedmibolestné Panny Marie v Šaštíně s přilehlým poutním areálem a gymnáziem

bu bavlněných látek; později přestavěna na cukrovar. I z tohoto důvodu se stává Šaštín známější.

Poutníci, kteří sem připutovali, zůstávali před soškou Bolestné Panny Marie i 2 až 3 týdny, postili se a modlili se k Matce Boží za dar zdraví duše i těla. Zvláště se připomíná jeden poutník, který měl podivné hníložné rány po celém těle a tam v Saštíně u Bolestné Panny Marie jeho rány zmizely. V roce 1764 byla milostná soška Panny Marie přenesena do nově postaveného chrámu a uložena na hlavním oltáři.

Již papež Benedikt XIII. v roce 1727 dovolil, aby se Panna Maria Sedmibolestná uctívala jako patronka Slovenska. Dodnes je umístěná socha Bolestné Matky na hlavním oltáři. Chrám z pověření ostráhomského arcibiskupa Imricha Esterházyho postavil řád Pavlínů, kteří kolem chrámu vybudovali rozsáhlý komplex staveb. V roce 1814 papež Pius VII. jako projev vděčnosti za šťastný návrat z Napoleonova zajetí povýšil liturgický stupeň svátku Bolestné Panny Marie a jeho slavení rozšířil na celou Církev. 8. září 1864 byl hlavní den oslav 300 letého jubilea a korunování milostivé sošky - Božího Syna i jeho Bolestné Matky.

Pokračování na str. 11

Šaštínské varhany jsou největší chránové varhany na Slovensku.

*Foto na titulní straně:
Socha Sedmibolestné Panny Marie
na hlavním oltáři baziliky v Šaštíně*

Velikonoce

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Lidská srdce zamrzla, ve zlu ztvrdla, stala se neplodnými jako země v zimě. Srdce zvětrala lidskými chybami jako skála v horách. Ale Bůh na člověka myslel. Již na prahu ztraceného ráje byl lidem slíben Vykupitel. Bůh měl zájem o člověka. Proto posílal své proroky aby, burcovali lidská srdce: „Přijde, přijde Vykupitel.“ Dny před velikonoce mi k nám volají slovem Hospodinovým: „Člověče, obrať se ke svému Bohu, kolikrát jsem tě chtěl získat, ale Ty jsi nechtěl. Kdybys poznal alespoň tyto dny, co Ti přináší spásu. Nezatvrzujte svá srdce.“

Na Velký pátek stojíme před křížem, u Božího hrobu... Každý z nás pro sebe uvažujeme, co by Spasitel nám chtěl říci. Zeptejme se ho: „Mluv, Pane, neboť Tvůj služebník, Tvá služebnice poslouchá.“ Řekni mi, v čem nejsem s mnou spokojen, co mi Pane chybí, co chceš abych učinil. Poděkujme Pánu Ježíši, že nás vykoupil, poděkujme mu, že nám svou smrtí otevřel nebe. Volejme: „Zdravíme tě, kříži, naše jediná naděje.“

Nezapomínejme, že Velký pátek není konec v pozemském životě Pána Ježíše, ale jeho Zmrtvýchvstání a Nanebevstoupení. Slavme velikonoce s čistou duší a s radostným aleluja i s přáním zmrtvýchvstalého Vykupitele pro celý svět: „Pokoj vám!“, ale pamatujme také na Seslání Ducha Svatého.

Velikonoční zvony nám hlásají radost: „Spasitel vstal zmrtvých.“ Bůh nás znovu přijal za své děti a omilostnil nás a povýšil: „Vlastního syna neušetřil, ale obětoval ho za nás, aby nás vykoupil.“

Velikonoční zvony nám hlásají také pokoj. Pokoj, který pramení z duchovního zmrtvýchvstání. Když se apoštolové dozvěděli, že Pán vstal zmrtvých, tak se velmi zaradovali, ale jistě se jich poté zmocnila i bázeň: „Nebude nám vyčítat, že jsme ho zbaběle opustili, že jsme se mu stali nevěrnými? Jak se k nám zachová, až se s ním setkáme?“ Jaké bylo Ježíšovo první slovo: „Pokoj vám“ jim řekl - tedy můžeme říci jinými slovy: „Odpouštím vám - já jsem s vámi a proto se vám nic zlého nemůže stát. Ano, apoštolové potřebovali pokoj, odpuštění, usmíření. Pokoj Kristův byl s nimi; více si žádat nemohli.

Jak bychom se my zachovali, kdybychom v tento veliký den byli na místě Kristově? Odpustili bychom? A co nepřátelé? Kristus všemohoucí Bůh, kdyby chtěl, tak se jim za všechnu zlobu mohl pomstít, ale Pán Ježíš ustanovuje svátost smíření: „Přijmete Ducha Svatého. Komu odpustíte hříchy, těm jsou odpuštěny, komu je zadržíte, jsou zadrženy.“ (Jan 20,22) Tedy odpuštění přináší Ježíš všem.

Velikonoční zvony oznamují naději. Kristus vstal z mrtvých. I my se probudíme ze spánku smrti, abychom více nezemřeli. Po smrti přijde pravý život, proto s Jobem Starého Zákona můžeme říci: „V poslední den vstanu ze země a uvidím svého Boha ve svém těle.“ Vzpomínám na jednu ženu - vdovu, která upřímně milovala svého manžela. Proto se při

častých návštěvách hřbitova modlivala: „Pane, ať brzy přijde den vzkříšení.“

První neděli po jarním úplňku slaví církev památku Vzkříšení Páně. Vzkříšení Páně je událost, která rozdělila svět časově i názorově. Kdo vážně hledá pravdu, ten nesmí tuto důležitou událost přejít bez povšimnutí. Vstal-li Ježíš Kristus zmrtvých, je pravdivé jeho učení, nevstal-li, marné je naše kázání, marná je i naše víra. Tak již v prvním křesťanském století před nás staví svatý Pavel tuto základní otázku. Proto se nedivme, že ti, kteří odmítají Krista, odmítají i jeho zmrtvýchvstání. Ale Kristus zmrtvýchvstal a jeho učedníci byli ochotni pro Kristovo zmrtvýchvstání položit i své životy. Kdo by se obětoval pro zetelelou mrtvolu? Mrtvého bychom snad obdivovali, ale pro mrtvého bychom nepoložili své životy, jako je položili apoštolové a mučedníci všech století. I to století, které jsme nedávno ukončili. Apoštolové vedeni Petrem neohroženě volali: „Původce života jste zabili, ale Bůh ho vzkřísil zmrtvých. My jsme toho svědky.“

I my jsme toho svědky. Pán opravdu vstal a žije uprostřed nás celá tisíciletí. Žije a je milován vroucí láskou milionů. A žít bude a milován bude, co svět světem bude stát. Proto křesťané na východě o velikonočních se navzájem radostně zdraví: „Christos voskresel!“ A odpovídají si: „Voistinu voskresel!“ (Pán vstal - skutečně vstal). Tento radostný pozdrav víry a lásky ať zaznívá našimi kostely, kaplemi - ale ať zaznívá i v našich srdcích sterou ozvěnou i v našich domovech: „Kristus vstal, aleluja!“ Náš velikonoční pozdrav po vzkříšeném Kristu náleží nejprve Matce: „Raduj se, nebes Královno, aleluja!“

Pokračování na str. 14

Bůh nás skrze svého vzkříšeného Syna vykoupil a přijal za své syny: ať Vás naplní svou radostí a svým požehnáním.

Kristus pro nás získal nárok na svobodu Božích dětí: ať Vás naučí užívat pravé svobody a dá Vám dědický podíl ve svém království.

Kristus nás povolal skrze víru a křest ze smrti k životu: ať Vám ukazuje cestu k věčné spáse a připraví Vám místo v domě svého Otce.

Kristův pokoj v duši a radostné aleluja na rtech všem čtenářům Hlasů národa o velikonočních přejí a vyprošuje

*Fr. Dušan Hladík
a redakční rada*

LITURGICKÁ ČTENÍ

5. neděle postní - 17.března 2002

EVANGELIUM - Jan 11, 1-45

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby ji byl oslaven Boží Syn.“ Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“ Učedníci mu odpověděli: „Mistře, nedávno tě chtěli Židé ukamenovat a zas tam jdeš?“ Ježíš na to řekl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtne, protože v něm není světlo.“ Po těch slovech ještě dodal: „Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.“ Učedníci mu řekli: „Pane, jestliže spí, uzdraví se.“ Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí. Ježíš jim tedy řekl otevřeně: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu!“ Tomáš - řečený Blíženec - vyzval ostatní učedníky: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii přišlo mnoho Židů, aby je potěšili v žalu nad bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to (Marie) uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděli Židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i Židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“ Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhy (plát-na) a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a

nechte odejít!“ Mnoho z těch Židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo.

Květná neděle - 24.března 2002

EVANGELIUM - Mt 26,14 - 27,66

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše.

Tehdy jeden z Dvanácti - jménem Jidáš Iskariotský - odešel k velekněžím a zeptal se jich: „Co mi dáte, když vám ho zradím?“ Oni s ním smluvili třicet stříbrných. Od té chvíle hledal vhodnou příležitost, aby ho zradil. První den o svátcích nekvašeného chleba přistoupili učedníci k Ježíšovi s otázkou: „Kde chceš, abychom ti připravili velikonoční večeři?“ On řekl: „Jděte do města k jistému (člověku) a vyříd'te mu, že Mistr vzkazuje: Můj čas je blízko; budu u tebe se svými učedníky slavit velikonoční večeři.“ Učedníci udělali, jak jim Ježíš nařídil, a připravili velikonočního beránka. Když nastal večer, zaujal místo u stolu s Dvanácti. Při jídle jim řekl: „Amen, pravím vám: Jeden z vás mě zradí.“ Velmi se zamoutili a začali mu říkat jeden přes druhého: „Jsem to snad já, Pane?“ Odpověděl: „Kdo si se mnou namáčí rukou v míse, ten mě zradí. Syn člověka sice odchází, jak je o něm psáno, ale běda tomu člověku, který Syna člověka zradí. Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se nebyl narodil.“ Také Jidáš, který ho chtěl zradit, se zeptal: „Jsem to snad já, Mistře?“ Odpověděl mu: „Tys to řekl.“ Když jedli, Ježíš vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával ho svým učedníkům se slovy: „Vezměte, jezte. To je mé tělo.“ Potom vzal kalich, vzdal díky, podal jim ho a řekl: „Pijte z něho všichni. Neboť to je má krev (nové) smlouvy, která se prolévá za všechny na odpuštění hříchů. Pravím vám: Od této chvíle už nikdy nebudu pít z tohoto plodu révy až do toho dne, kdy z nového (plodu) budu pít s vámi v království svého Otce.“ Potom zazpívali chvalozpěv a vyšli na Olivovou horu. Tehdy jim Ježíš řekl: „Vy všichni se dnes v noci nade mnou pohoršíte, neboť je psáno: 'Budou bít pastýře, a ovce ze stáda se rozprchnou.' Ale po mém vzkříšení vás předejdu do Galileje.“ Petr mu na to řekl: „Kdyby se všichni nad tebou pohoršili, já se nikdy nepohorším!“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti: Dnes v noci, dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Petr mu však tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!“ Podobně mluvili i všichni ostatní učedníci. Potom s nimi šel Ježíš na venkovský dvorec zvaný Getsemany a řekl učedníkům: „Posed'te tady, zatímco se půjdu tamhle pomodlit.“ Petra a dva Zebedeovy syny vzal s sebou. Pak se ho zmocnil smutek a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti, zůstaňte zde a bděte se mnou!“ Trochu pooděšel, padl tvář k zemi a modlil se: „Otče můj, jestliže je to možné, ať mě mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ Potom se vrátil k učedníkům a našel je, jak spí. Řekl Petrovi: „To jste nemohli ani jednu hodinu se mnou bdět? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ Odešel podruhé a modlil se: „Otče můj, nemůže-li mě (tento kalich) minout a musím ho vypít, ať se stane tvá vůle.“ Znovu se vrátil a našel je, jak spí, protože se jim únavou zavíraly oči. Nechal je, opět odešel a modlil se potřetí stejnými slovy. Potom se vrátil k učedníkům a řekl jim: „Jen spěte a odpočívajte dál! - Už je tady ta hodina: teď bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, půjdeme! Hle, už je tady můj zrádce.“ Když ještě mluvil, přišel Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním velký houf s meči a kyji, jak je poslali veleknězi a starší lidu. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení: „Koho políbím, ten je to; toho se chopte.“ A hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Buď zdrav, Mistře!“ a políbil ho. Ježíš mu odpověděl: „Příteli, učíš jen k čemu jsi přišel.“ Lidé z houfu přistoupili, vztáhli ruce na Ježíše a zmocnili se ho. Vtom jeden z těch, kdo byli s Ježíšem, sáhl po meči, vytasil ho, udeřil veleknězova služebníka a uřal mu ucho. Ježíš mu však řekl: „Zastrč svůj meč

tam, kam patří. Každý, kdo sahá po meči, mečem zahyne. Anebo myslíš, že by mi můj Otec neposlal ihned víc jak dvanáct pluků andělů, kdybych ho o to poprosil? Ale jak by se potom splnily výroků Písma, že se tak musí stát? V té chvíli řekl Ježíš houfu: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji, abyste mě zatklí? Sedával jsem den co den v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mě. To všechno se však stalo, aby se splnily výroků Písma u proroků.“ Tu jej všichni uředníci opustili a utekli. Ti, kdo se Ježíše zmocnili, vedli ho k veleknězi Kaifášovi, kde se shromáždili učitelé Zákona a starší. Petr šel zpovzdálí za ním až k velekněžovu dvoru. Vešel dovnitř a sedl si k služebníkům, aby viděl, jak to skončí. Veleknězi a celá velerada hledali proti Ježíšovi lživé svědectví, aby ho mohli odsoudit na smrt, ale nenašli, třebaže se dostavilo mnoho falešných svědků. Nakonec přišli dva a řekli: „On prohlásil: Mohu zbořit Boží chrám a ve třech dnech ho zase vystavět.“ Velekněz povstal a zeptal se ho: „Nic neodpovídáš na to, co tito (lidé) proti tobě vypovídají?“ Ježíš však mlčel. Tu mu velekněz řekl: „Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zdali jsi Mesiáš, Syn Boží!“ Ježíš mu odpověděl: „Tys (to) řekl. Ale říkám vám: Od této chvíle uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.“ Tu roztrhl velekněz své roucho a řekl: „Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Právě jste sami slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?“ Odpověděli: „Hoden je smrti.“ Pak mu plivali do tváře a tloukli ho pěstmi; někteří ho bili do tváře a říkali: „Když jsi prorok, pověz nám, Mesiáši, kdo tě to udeřil!“ Petr mezitím seděl venku na dvoře. Tu k němu přistoupila jedna služka a tvrdila: „Tys byl také s tím Galilejcem Ježíšem.“ Ale on to přede všemi zapřel: „Nevím, co povidáš.“ Když odešel k chodbě u brány, uviděla ho jiná služka a řekla těm, kdo tam byli: „Tady ten byl s tím nazaretským Ježíšem.“ Ale zase to zapřel, a to pod přísahou: „Toho člověka vůbec neznám!“ Za chvíli přistoupili ti, kdo tam stáli, a řekli Petrovi: „Opravdu, i ty k nim patříš. Vždyť už tvé nářečí tě prozrazuje.“ Tu se začal zaklínat a zapřísahat: „Neznám toho člověka!“ Hned nato zakokrhá kohout a Petr si vzpomněl na slova, která Ježíš řekl: „Dříve než kohout zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A vyšel ven a hořce se rozplakal. Když nastalo ráno, všichni veleknězi a starší lidu se usnesli proti Ježíšovi, že ho vydají na smrt. Dali ho proto spoutat a odvést a vydali ho vladaři Pilátovi. Když teď zrádce Jidáš viděl, že Ježíš je odsouzen, hnulo se v něm svědomí. Přinesl velekněžím a starším těch třicet stříbrných nazpátek a řekl: „Zhrěšil jsem: zradil jsem nevinnou krev.“ Odpověděli mu: „Co je nám do toho? To je tvá věc.“ Tu hodil ty stříbrné dovnitř chrámu, utekl odtamtud, šel a oběsil se. Veleknězi vzali ty peníze a řekli: „Do chrámové pokladny je dát nesmíme, protože je to odměna za krev.“ Usnesli se tedy, že za ně koupí hrnčířovo pole na pohřbívání cizinců. Proto se tomu poli až dodneska říká Pole krve. Tak se splnilo, co řekl prorok Jeremiáš: 'Vzali třicet stříbrných, odhadní cenu za toho, kterého Izraelité tak odhadli, a dali je za hrnčířovo pole, jak mi Pán nařídil.' Ježíš pak byl předveden před vladaře. Vladař se ho zeptal: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Ty (to) říkáš!“ Na žaloby velekněží a starších neodpověděl nic. Tu mu Pilát řekl: „Neslyšíš, co všechno proti tobě vypovídají?“ Ale Ježíš mu neodpověděl ani na jednu otázku, takže se vladař velmi divil. Bylo zvykem, že o svátcích vladař propouští lidu jednoho vězně, kterého chtěl. Právě tehdy měli pověstného vězně, jmenoval se Barabáš. Proto když se (lidé) shromáždili, zeptal se jich Pilát: „Koho chcete, abych vám propustil? Barabáš, anebo Ježíše, kterému říkají Mesiáš?“ Věděl totiž, že ho vydali z nenávisti. Když zasedl na soudní stolec, poslala k němu jeho žena se vzkazem: „Nic neměj s tím spravedlivým! Kvůli němu jsem dnes ve snu mnoho vytrpěla.“ Veleknězi a starší však přemluvili lid, aby si vyžádali Barabáš, a Ježíše aby dali popravit. Vladař se

jich zeptal: „Kterého vám z těchto dvou mám propustit?“ Začali volat: „Barabáš!“ Pilát jim řekl: „Co tedy mám udělat s Ježíšem, zvaným Mesiáš?“ Všichni volali: „Na kříž s ním!“ On však namítl: „Ale co udělal špatného?“ Oni však křičeli ještě víc: „Na kříž s ním!“ Pilát viděl, že tím ničeho nedosáhl, ba naopak, že bouře stále vzrůstá. Dal si tedy přinést vodu, před očima lidu si umyl ruce a řekl: „Nemám vinu na krvi tohoto člověka. To je vaše věc.“ Všechni lidé odpověděli: Jeho krev ať padne na nás a na naše děti!“ Tu jim propustil Barabáš, Ježíše pak dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vladařovi vojáci vzali Ježíše do vládní budovy a svolali k němu celou četou. Svlékli ho, přehodili mu nachově rudý plášť, upletli korunu z trní, vsadili mu ji na hlavu, do pravé ruky mu dali rákosovou hůl, klekali před ním a posmívali se mu: „Buď zdrav, židovský králi!“ Plivali na něj, brali mu hůl a bili ho po hlavě. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu plášť, oblékli mu zase jeho šaty a odvedli ho, aby ho ukřižovali. Když vycházeli, potkali jednoho člověka z Kyrény, jmenoval se Šimon. Toho přinutili, aby mu nesl kříž. Když došli na místo zvané Golgota, což znamená 'Lebka', dali mu pít víno smíchané se žlučí. Okusil, ale pít nechtěl. Přibíli ho na kříž a rozdělili si jeho šaty losováním. Potom si tam sedli a hlídali ho. Nad hlavu mu připevnili nápis s udáním jeho provinění: „To je Ježíš, židovský král.“ Zároveň s ním byli ukřižováni dva zločinci, jeden po pravici, druhý po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili. Potrásali hlavou a říkali: „Chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět. Zachraň sám sebe! Jsi-li Syn Boží, sestup z kříže!“ Stejně tak se mu posmívali i veleknězi s učiteli Zákona a staršími a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Je (prý) to izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, a uvěříme v něho. Spolehl na Boha, ať ho teď vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Přece řekl: 'Jsem Boží Syn!'“ Stejně ho tupili i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Od dvanácti hodin nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Kolem tří hodin zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“, to znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo tam stáli, říkali: „On volá Eliáše!“ Jeden z nich hned odběhl, vzal houbu, naplnil ji octem, nastroil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít. Ostatní však říkali: „Počkej, chceme vidět, zdali ho přijde Eliáš zachránit.“ Ježíš však znovu vykřikl mocným hlasem a skončil. Vtom se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů, země se zatřásla, skály se rozpukly, hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých svatých bylo vzkříšeno. Po jeho vzkříšení vyšli z hrobů, vešli do Svatého města a ukázali se mnoha (lidem). Když setník a jeho lidé, kteří měli u Ježíše stráž, viděli to zemětřesení a všechno, co se dělo, hrozně se polekali a říkali: „To byl opravdu Syn Boží!“ Zpovzdálí tam přihlíželo i mnoho žen: byly to ty, které následovaly Ježíše už z Galileje a sloužily mu. Mezi nimi byla Marie Magdalská, Marie, matka Jakubova i Josefova, a matka Zebedeových synů. Když nastal večer, přišel bohatý člověk pocházející z Arimatie, jmenoval se Josef. I on byl Ježíšovým učedníkem. Došel k Pilátovi a žádal o Ježíšovo tělo. Pilát poručil, aby mu ho vydali. Josef vzal tělo, zavinul ho do čistého lněného plátna a uložil ho do své nové hrobky, kterou si dal vytesat ve skále. Před vchod do hrobky přivalil velký kámen a odešel. Marie Magdalská a druhá Marie seděly naproti hrobu. Druhý den, to je po dnu příprav na svátek, přišli veleknězi a farizeové společně k Pilátovi a řekli: „Pane, vzpomněli jsme si, že ten podvodník ještě zaživa prohlásil: 'Po třech dnech vstanu z mrtvých.' Dej tedy rozkaz zajistit hrob až do třetího dne. Jinak by mohli jeho učedníci přijít, ukradnout ho a říci lidu: 'Vstal z mrtvých.' Pak by ten poslední podvod byl ještě horší než první.“ Pilát jim odpověděl: „Tady máte stráž. Jděte a zajistěte hrob, jak uznáte za dobré.“ Oni šli a zajistili hrob tím, že zapečetili kámen a postavili stráž.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 27. února 2002

Politické události

Volby do Poslanecké sněmovny budou v červnu

Občané České republiky si zvolí své zástupce do Poslanecké sněmovny v pátek 14. června a v sobotu 15. června. Na tomto termínu se shodli prezident Václav Havel a premiér Miloš Zeman. Předseda vlády totiž vyhlášení voleb podepisuje spolu s hlavou státu. Jasně jsou už také termíny pro volby do třetiny Senátu a do obecních zastupitelstev. Letošních voleb se budou moci zúčastnit i čeští občané v zahraničí. Třetinu senátorů vyberou voliči 25. a 26. října, případně ve druhém kole 1. a 2. listopadu, kdy budou také volby do obecních zastupitelstev a zastupitelstva hlavního města Prahy. Havel původně uvažoval o dřívějším termínu sněmovních voleb, protože chtěl, aby bylo víc času na tradiční povolební procedury. "Hlavní důvod byl ten, že 30 dní je po volbách na konstituování sněmovny, potom je ústavou neurčený čas na jmenování vlády, potom má vláda 30 dní na vypracování programového prohlášení, s nímž musí předstoupit před parlament a požádat o důvěru," vysvětlil. Havel se obával, že tato procedura bude trvat celé prázdniny a prakticky by skončila těsně před podzimními volbami. "Zdálo se mi, že ten rozestup mezi prvními a dalšími volbami by měl být co nejdelší," dodal prezident podle ČTK.

Čtyřkoalice se rozpadla, do voleb půjdou společně unionisté s lidovci

Čtyřkoalice (4K), vedle vládní ČSSD a smluvněopoziční ODS třetí největší subjekt na domácí politické scéně, je minulostí. O rozpadu 4K rozhodla její politická rada v pátek 1. února. Zástupci KDU-ČSL nebyli spokojeni s tím, jak chce Občanská demokratická aliance splácet své dluhy a nechtěli její zástupce na společné kandidátce. ODA proto z koalice vystoupila a do voleb chce jít sama. Na rozpad 4K zareagoval její lídr Karel Kühnl tím, že na svůj post okamžitě rezignoval. Republikový výbor US-DEU 5. února schválil, že strana půjde do voleb s křesťanskými demokraty. Místa na kandidátkách, která uvolnila ODA, chce nabídnout nezávislým osobnostem.

Sněmovna schválila zákon o referendu

Přesně 120 poslanců hlasovalo 7. února pro referendum. Pokud by návrh prošel i Senátem a podepsal by ho prezident, byla by to jedna z největších ústavních změn za poslední roky. V české ústavě je sice referendum zakotveno, ale potřebný zákon dosud chyběl. Návrh říká, že referendum vypisuje prezident a to z popudu vlády, jedné komory parlamentu nebo občanů. Možnost, že by se o vypisání referenda mohli postarat samotní občané, se nelíbila ODS, která se bála možného zneužití veřejného hlasování populisty. Nakonec se podařilo prosadit, aby petici pro vypisání referenda muselo podepsat nejméně 500 tisíc lidí místo původních 300 tisíc.

Každý bude moci

nahlédnout do svazků StB

Svazky bývalé Státní bezpečnosti budou více než 12 let po sametové revoluci zpřístupněny. Senátní návrh schválila 8. února Poslanecká sněmovna. Možnost nahlédnout do většiny dokumentů komunistické StB, ale i do archivů KSČ tak budou mít osoby starší 18 let, s výjimkou těch, kteří si odpykávají trest odnětí svobody. Dosud byly svazky StB přístupny pouze lidem, kterých se přímo týkaly. Předlohu ještě musí schválit Senát a podepsat prezident, aby mohla vstoupit v platnost. Materiály StB shromažďovala od února 1948 po následujících 42 let. Neotevřou se pouze svazky, jejichž zveřejněním by mohly být poškozeny státní zájmy nebo ohroženy lidské životy. Už v roce 1992 vydal neoficiální seznam informátorů a agentů StB kontroverzní novinář a politiký aktivista Petr Cibulka. Seznam je nyní zveřejněn na internetu. "Jejich autor nikdy neprozradil, odkud seznamy v době převratu získal, mnoho expertů i historiků však tvrdí, že jsou podivuhodně přesné," píše Lidové noviny. V Cibulkových seznamech se však objevili i lidé, u nichž lze spolupráci s StB těžce věřit. Například kardinál František Tomášek nebo Zdena Salivarová. Ta prý byla jako agentka StB, jak napsal Cibulka v jedné ze svých novin, které vydával, nasazená na exilového spisovatele Josefa Škvoreckého. Oba manželé se tomuto nařčení bránili knihou nazvanou Osočení - Pravdivé příběhy lidí z Cibulkových seznamů. Tu Salivarová se Škvoreckým vydali v roce 1993. "Každý si bude moci zjistit, jakou činnost vyka-

zoval ten či onen agent StB. Myslím, že je v zájmu naší společnosti, aby tyto informace byly veřejně přístupné," řekla deníku MF Dnes senátorka Dagmar Laštovcová (ODS), která zákon prosazovala. Naopak s rozpaky přijal zákon bývalý postkomunistický ministr zahraničí Jiří Dienstbier: "Myslím si, že s těmi svazky je třeba zacházet velmi opatrně. Je v nich spousta lží, udání sousedek, které si vymyslely," uvedl pro deník Právo. Z bývalých socialistických zemí sousedících s Českou republikou nebyly svazky komunistických tajných služeb otevřeny jen na Slovensku. Svazky už zpřístupnili také v Maďarsku, ale i v Rumunsku a Bulharsku.

Zemanovy výroky o politice Palestinců vyvolaly mezinárodní skandál

Český premiér Miloš Zeman se omlouvá a přiznává chybu. Nikdy prý nepřirovnal palestinského předáka Jásira Arafata k nacistickému vůdci Adolfu Hitlerovi, jak uvedl izraelský deník Haarec. Příčinou nedorozumění je podle Zemana jeho špatná angličtina. Skandál, který vyvolala Zemanova prohlášení při jeho návštěvě v Izraeli, přerostl hranice palestinského samosprávného území a Izraele a vyvolal mezinárodní pobouření. Egypt demonstrativně odložil chystanou návštěvu českého premiéra v Káhiře. Zásadní nesouhlas vyjádřila Evropská komise, speciálně pak francouzská vláda. Podle Ligy arabských států překročil český premiér hranice rozumu a přijatelnosti, píše deník Právo. Odsouzení, mnohdy velmi silné, zaznělo i z úst českých politiků, prezidentem Václavem Havlem, předsedou Poslanecké sně-

movny Václavem Klausem počínaje a kritikou ze strany komunistů konče. Unie svobody Zemana vybidla, aby Českou republiku již nereprezentoval v zahraničí. Stěží si také čeští podnikatelé obchodující v arabských zemích. I když Zeman zdůrazňuje, že nikdy nesrovnal Arafata s Hitlerem, na otázku o podobnosti Arafata s Hitlerem Zeman odpověděl dvakrát kladně. Jednou v pondělním vydání izraelského deníku Haarec a také ve vysílání druhého programu izraelské televize. Zrušení oficiální cesty do Egypta a Tuniska je asi nejviditelnějším dopadem Zemanových výroků. Přinese to i ekonomické ztráty, např. do Egypta měl letět i ministr průmyslu a obchodu s dvacítkou podnikatelů a v Káhiře měly být podepsány dvě obchodní smlouvy. Obchodní komora má negativní signály i z jiných zemí např. ze Sýrie. Ve čtvrtek 21. února se ministr zahraničních věcí Jan Kavan sešel s alžírským velvyslancem Sarifou Mizjanim a potvrdil, že ČR uznává volbu legitimních palestinských zástupců a palestinskou samosprávu považuje za nutnou součást jednání a urovnání na Blízkém východě. Diplomati se s Kavanem setkal jménem velvyslanců arabských zemí v ČR a žádal za ně vysvětlení premiérových výroků. Mizjani novinářům po setkání řekl, že Kavanovo objasnění přijal, uvedly České noviny. EU přijala vysvětlení, že se jedná o jazykové nedorozumění a totéž vysvětlení přijal i německý ministr zahraničí Joschka Fischer na své návštěvě v Praze. Ani českou politickou scénu nenechala Zemanova slova chladnou. "Miloši Zemane, odstupte a nepoškozujte naši

zemi," vzkazují zástupci Kalice. S tím však nesouhlasí prezident Václav Havel. "V jiné, stabilnější demokracii by se nic nestalo, kdyby odstoupil premiér čtyři měsíce před volbami. U nás bych já to považoval z mnoha a mnoha důvodů za nerozumné," vysvětlil Havel 21. února v rádiu Frekvence 1. Havel také napsal dopis egyptskému prezidentovi Husnimu Mubarakovi, v němž ho ujistil, že se česká zahraniční politika usilující o mír na Blízkém východě nemění.

Ze Slovenska

Weiss a Schmognerová vystoupili z SDL

Bývalá ministryně financí SR Brigita Schmognerová a předseda zahraničního výboru parlamentu Peter Weiss vystoupili 31. ledna z vládní Strany demokratické levice (SDL). Podle komentářů ve slovenském tisku byly hlavním důvodem vnitrostranické problémy, údajný odklon SDL od dalších reforem k moderní levicové straně a "spolčování" s opozičním HZDS. Peter Weiss byl prvním předsedou SDL (1991-1996), která vznikla transformací Komunistické strany Slovenska. Obě osobnosti řekly, že s politikou nekončí, další stranické působení však neupřesnily.

Parlament protestuje proti maďarskému krajanskému zákonu

Od 1. ledna začal platit tzv. krajanský zákon, na jehož základě se mohou příslušníci maďarských menšin v zemích sousedících s Maďarskem ucházet o zvláštní průkaz přinášející řadu výhod od maďarské vlády. Slovenská strana reagovala na zákon s nevolí a snaží se o změnu. 7. února Národní rada SR

(parlament) učinil prohlášení, v němž protestuje proti zasaňování maďarského krajan-ského zákona do slovenského právního řádu a proti jeho uplatňování na slovenském území.

Nezaměstnanost na Slovensku přesáhla 20%

Nepříznivý trend panuje v oblasti zaměstnanosti: během ledna její míra překonala hranici dvaceti procent 20,89%. Informoval o tom deník Sme. Podle prognóz Národního úřadu práce počet nezaměstnaných dále poroste a bude kulminovat na hodnotě 560 tisíc.

Mikloš a Dzurindova vláda přečkali vládní krizi

Slovenský premiér Mikuláš Dzurinda ve středu 13. února pohrozil odstoupením v případě, že by vicepremiér pro ekonomiku Ivan Mikloš, nezískal důvěru parlamentu. Za odvolání Mikloše, o které usiluje opozice, se před hlasováním rovněž postavila Strana demokratické levice (SDL) a vladnoucí Strana občanského porozumění. Přes uznání, které se Miklošovi dostává v zahraničí pro jeho liberální postoje a dobré makroekonomické výsledky Slovenska (produktivita a zadluženost), se Mikloš a jeho resort stali terčem kritiky. Hlavními argumenty jsou vysoká nezaměstnanost a nesplněné sliby o růstu životní úrovně Slováků. Hlasování o vyslovení nedůvěry Ivanu Miklošovi, s jehož osudem svázal premiér Dzurinda osud celé vlády, nakonec Mikloš přešl. Minimálního počtu hlasů (74), který předepisuje Ústava SR, nebylo dosaženo. Pro hlasovalo 60 poslanců, proti 51, 24 zákonodárců se zdrželo hlasování. Právě nehlasující poslanci z řad SDL, jejichž nejasný postoj vyvolával na Slovensku několik

dní napětí, zabránili pádu vlády. Výsledek hlasování potěšil amerického emisara Paige Reffa, který pobýval 15. února na návštěvě u slovenského prezidenta Rudolfa Schustera. "Vyjádřil spokojenost s tím, jak to dopadlo. Ne proto, že jde o konkrétní osobu vicepremiéra, ale proto, že jde o stabilitu Slovenska, nejenom vládní koalice," komentoval emisarovy výroky prezidentův mluvčí Jan Fule. Podle prezidenta Schustera jde o "dobrý signál do zahraničí, kterých je třeba, aby se Slovensku povedlo na letošním pražském summitu získat pozvánku pro vstup do Severoatlantické aliance."

Velká a drahá slovenská výprava na ZOH neuspěla

Dosud nejdražší a nejpočetnější slovenská výprava na zimních olympijských hrách v Salt Lake City čítající 50 sportovců neuspěla. Největším úspěchem bylo páté místo štafety biatlonistek - Jasíková, Murinová, Pavkovčková a Mihoková. V první desítce se dále umístili pouze biatlonistka Martina Jasíková a sáňkaři Lubomír Mick a Walter Marx. Jejich devátá místa však byla jen slabou záplatou na neúspěch hokejového týmu. Cíl hokejistů postoupit do hlavního turnaje a získat pro Slovensko první medaili ze zimních her se splnit nepodařilo. Již v prvním zápase slovenský tým prohrál s Německem 0:3. Do zápasu s Lotyšskem šlo Slovensko s vědomím, že musí vyhrát alespoň o tři branky, ale zápas skončil nerozhodně 6:6. Debakl završilo utkání s Rakouskem, které Slovinci prohráli 2:3. Týmu se tak ani nepodařilo postoupit do hlavního turnaje. První výhru zaznamenali Slovinci až v zápase o 13. místo s Francií.

Ekonomika

Toyota pokračuje v investicích v ČR

Dalších 15 až 20 milionů dolarů bude v České republice investovat společnost Toyota Gosei, uvedly to 1. února Hospodářské noviny. V Klášterci nad Ohří zamýšlí firma vytvořit 200 nových pracovních míst spojených s vybudováním továrny na výrobu airbagových systémů. Po jejím rozšíření a výstavbě nové tovární haly na výrobu těsnicích výrobků z gumy pro automobilový průmysl dosáhne celková investice Toyota Gosei 40 milionů dolarů. Celkový počet zaměstnanců má stoupnout na 700.

Kurzovní lístek ČNB 27. 2. 2002

EUR, 1	31.710
Kanada, 1	22.817
Slovensko, 100	75.964
USA, 1	36.661

Sport

ČEŠI NA ZIMNÍ OLYMPIÁDĚ

Neumannová získala bronzovou medaili

Hned první závod na olympiádě v Salt Lake City přinesl Česku první medaili. Postarala se o ni běžkařka Kateřina Neumannová, která vybojovala v závodě na 15 km volnou technikou s hromadným startem třetí místo. Hned po startu se česká závodnice držela na předních pozicích. Necelé dva kilometry před cílem ujely svým soupeřkám pozdější vítězka Belmondová z Itálie a Ruska Lazutinová. Neumannová dokázala v dramatickém závěru přespurtovat Rusku Čepalovovou i Finku Varisovou a obsadila vynikající třetí příčku. Pro Neumannovou je to již třetí

olympijská medaile. Před čtyřmi lety v Naganu byla třetí na pět kilometrů klasicky a na dvojnásobně trati volným způsobem získala stříbro. Na těchto trasách se však Neumannová tentokrát v těžkém terénu nedařilo.

Akrobat Valenta olympijským vítězem

Ve druhém kole olympijského finále v akrobatických skocích na lyžích český reprezentant Aleš Valenta předvedl nejobtížnější skok, který na světě ovládá pouze on sám: trojné salto s pěti vruty. Jeho provedení nebylo, jak uvedl sám Valenta, bezchybné, přesto stačilo na první místo. Druhého Američana Joe Packa překonal o šest bodů a stal se po Jiřím Raškovi druhým českým vítězem v individuální disciplíně ZOH.

Běh na lyžích:

Štafeta žen na 4x5 km obsadila čtvrté místo

Velice dobrého výsledku dosáhlo kvarteto lyžařek Helena Balatková, Kamila Rajdlová, Kateřina Neumannová a Kateřina Hanušová ve štafetovém závodě na 4x5 kilometrů. Klasicky Balatková a Rajdlová držely po prvních dvou úsecích mužstvo na šestém místě, Neumannová nejlepším časem ze všech závodnic vytáhla tým na čtvrtou příčku, kterou Hanušová dokázala na závěrečném úseku udržet. Vítězkami se staly Němky, finišmanka Sachbacherová ve strhujícím závěru přesprintovala Norku Moenovou. Češky měly na třetí Švýcarky ztrátu 32 sekund.

Biatlon: Štafeta mužů na 4x7,5 km skončila pátá

Historicky nejlepšího umístění českého biatlonu dosáhla čtveřice Petr Garabík, Ivan Masařík, Roman Dostál a Zdeněk Vítek. Základ k

překvapivému výsledku položil již na prvním úseku Garabík, který po jednom dobíjení vleže zvládl bezchybně střelbu ve stoje. Masaříkovi se sice při střelbě příliš nedařilo (musel pětkrát dobíjet), ale výborným během vše napravil. Třetí úsek zvládl skvěle Dostál, i díky bezchybné střelbě dostal českou reprezentaci na šesté místo. Vítek ještě předstihl Rakušany, jejichž závodník Gredler omylem mířil na jiné stanoviště, a do cíle přijel s náskokem 22 sekund na šesté Rakousko. S výrazným náskokem zvítězili Norové.

Bauer překvapivě sedmý v závodě na 30 km volnou technikou

Český běžec na lyžích Lukáš Bauer bojoval prvních 20 km závodu v čele závodu, dokonce se několikrát pokusil poodjet svým soupeřům ze šestičlenné skupinky, která stíhala suverenního Španěla Muhlegga. Ještě několik kilometrů před cílem měl Bauer na dosah medaili, pak mu však došly síly a propadl se o několik příček. Nakonec obsadil sedmé místo, které je velkým překvapením a nečekaným úspěchem českého lyžování.

Krasobruslaři

Beránková-Dlabola vybojovali osmé místo

Ve volné jízdě udělal český pár Kateřina Beránková a Oto Dlabola, který byl po krátkém programu dokonce sedmý, jedinou výraznější chybu: při trojitém toeloopu Dlabola špatně doskočil, rukou sáhl na led a navíc ještě skočtnul. "Malé zaváhání, to se stává, jinak to byla nejlepší jízda, kterou kdy předvedli," řekl MF Dnes trenér Ivan Rezek. Beránková prohlásila: "Být osmí? To nás ve snu napadlo."

Zápasy českých hokejistů na 19. ZOH

Česká reprezentace vstoupila do turnaje utkáním se suverenním vítězem kvalifikační skupiny, týmem Německa, který přesvědčivě zdolala 8:2.

Ve druhém zápase skupiny čekal českou reprezentaci celek Švédska. Zápas se vedl v obrovském tempu, Švédové bezchybně praktkovali svůj herní systém se dvěma "torpédy", dvojicí vysunutých křídel, na která směřují dlouhé přihrávky přes střední pásmo, a naši obránci měli při pokrývání útočníků obrovské problémy. Naproti tomu skvěle organizovaná defenziva soupeře zcela eliminovala souhru druhé a třetí řady, prosazovala se pouze trojice Lang, Jágr, Hrdina. V přesilovce otevřel skóre zápasu tečovanou ranou od modré obránce Kenny Johnson. Kapitán Jágr orazítkoval dvakrát tyč Salovy brány, jeho protejšek Mats Sundin měl na druhé straně více štěstí, když prostřelil Haškovi betony a zvýšil na 2:0. Až v polovině druhé třetiny vyřešil nájezd tří na dva Jiří Dopita střelou, kterou pak doklepl za bezmocného Tommyho Sala. Závěrečný nápor Čechů zabrzdil Martin Havlát, který byl vyloučen na pět minut a českým hráčům se už nepodařilo vyrovnat. Prohráli 2:1.

Poslední zápas reprezentantů ČR ve skupině vyvolával otazníky: prohra s Kanadou znamenala utkání s Finskem, které si řada našich hráčů jako soupeře přála, výhra či remíza udávala za soupeře Rusko. Sami hráči však vypuštění zápasu nepřipouštěli. Kanadáné hrající dosud rozpačitě se na zápas s Českem se svými hvězdami z

NHL dokázali motivovat. Kapitán kanadského výběru Mario Lemieux v desáté minutě namísto obcházení Jaroslava Špačka zkušeně vystřelil pod jeho nohama do jediného neokrytého místa mezi Haškovými betony. Stav srovnal Martin Havlát po skvělém odclonění bránícího Owena Nolana Jaromírem Jágrem. Zámořským hráčům zvolna ubývaly síly, opouštěli zpočátku důsledné dohrávání osobních soubojů a těžce bruslili. Havlát, který v Langově útoku nahradil Jana Hrdinu, hrál na levém křídle svůj životní zápas: ve čtyřicetiminutě přidal po pasu Kubiny druhý gól. Kanada vyrovnala sporným gólem Maria Lemieux, jehož střelu Hašek ukryl kamsi do výstroje, upadl na brankovou čáru a do branky ho natlačil dojíždějící Kariya. Po konzultaci s videorozhodčím kanadský sudí McCreary gól uznal. Český tým však v zápase opět vedl - stále se lepší Dopita umístil po Hamrlíkově nahození puk pod břevno. Vítězství českému týmu uniklo kvůli nedůrazu v obranném pásmu, čtyři minuty před koncem vyrovnal Nieuwendyk. Zápas skončil nerozhodně 3:3.

Do klíčového utkání s Ruskem vstoupil český tým, obhájce titulu, sebevědomě. Po pokusu Havláta prověřili Chabibulina Reichel se Sýkora, ruský brankář byl ale pozorový. Nápor Čechů zastavilo až Reichlovo vyloučení v 8. minutě a ke slovu se dostal i soupeř, který měl v početní výhodě dostatek prostoru pro rychlé kombinace. V závěru první třetiny měli čeští reprezentanti možnost hrát 80 sekund přesilovku 5 na 3, neujala se ale ani Reichlova rána ani Ručinského teč Jágrový střelou. Ubráněná přesilovka pomohla ruskému týmu, který zlepšil pohyb a vyrovnal hru. Rozhodující okamžik přišel v 25. minutě. Po vřazení v českém obranném pásmu se ke kotouči dostal Afinogenov a přes nedůsledně bránícího Kaberleho nedal rychlým příklepem Haškovi nejmenší šanci. Gól Rusům prospěl, důsledným napadáním znepříjemňovali soupeři rozehrávku a ještě zvýšit mohl po chybě ve středním pásmu Kovaljov. V samostatném úniku ale jen nastřelil horní tyč. Trenér Josef Augusta zareagoval stažením hry na tři útoky a Dopita v početní výhodě nastřelil také tyč. Český tým si v závěrečné třetině vytvořil tlak, který ale postrádal přesnější zakončení. Neúspěšný byl Havlát, proti Langovi se vytáhl Chabibulin výborným zákrokem. Ruský brankář, před utkáním považovaný za nejslabší článek týmu, provedl fantastický výkon a 41 úspěšnými zákroky zařídil výhru Ruska 0:1.

Stejně jako Švédsko vyřazené Běloruskem předvádělo i Česko pohledný hokej, doplatilo ale na systém turnaje, kde jediné utkání ve vyřazovacích bojích rozhoduje o medailových pozicích. Vítězem se po 50 letech stala Kanada, které ve finále porazila USA.

Medailové hodnocení
Nejúspěšnější reprezentaci ZOH bylo Německo, které získalo celkem 35 medailí (21 zlatých, 16 stříbrných a 7 bronzových), o jednu více než druhé Spojené státy americké se 34 medailemi. Třetí Norsko získalo 24 medailí. Česká republika obsadila v konečném hodnocení národů díky zlatu akrobata Valenty a bronzu lyžařky Neumannové 21. příčku.

NEWS RELEASE

Annually near the feast of St. Joseph (March 19th) the Board of Directors of Czech Karlin Hall, 5304 Fleet Ave., Cleveland, Ohio honors a member who has been active in the Czech-American Community and symbolizes the need for volunteers so necessary in America today.

The 2002 honoree is Edward Motyka of 42 May Ave., Northfield, Ohio. The Frank Moravcik Band will play and Vojan Czech Singers will perform. Food info Agnes Haltuch 1-216-661-4726.

Mr. Motyka is a long time board member at Karlin, and is past president of the Vojan Czech Singing Society and past president of the Czechoslovak Social Club. He was born in the Corlett District of Cleveland. He attended Moses Cleveland School anti St. Procop School. He served as a navy baker during World War II and married Frances Havlicek after the war. He worked for the village of Northfield, Ohio and ultimately became Chief of police. He is also a member of the Czech Social Club "LHARI" and the Ceska Vlast Social Club, which also meet at Karlin. Mr. Motyka is the father of Frances Davidson of New Carlisle, Ohio and Frank Motyka of Merritt Island, Florida, 3 grandchildren, and 2 great-grandchildren.

* * *

The Cleveland District Alliance of Czech Catholics is sponsoring its **annual "Benefit Card Party" on Sunday, Mar. 24, 2002** at the Ceska Sin Karlin Hall, 5304 Fleet Ave., Cleveland, Ohio starting at 1:00 p.m. All proceeds of this year's event will be sent to the Czech Republic to assist the Church slowly recovering from years of Communist oppression. The church there is in dire need of funds to reopen seminaries, repair facilities, etc. which suffered greatly under the Communist rule since 1948. The public is welcome. Any donations may be sent to: *Mary Ann Mahoney, 5349 Dolloff Rd. Cleveland, Ohio 44127.* Checks may be made payable to the Cleveland District Alliance of Czech Catholics. Chairman of the Card Party is Margaret Voracek of Maple Hts., Ohio. She may be reached for details at 216-662-7233.

The District Alliance of Czech Catholics is the coordinating body of Czech Catholics living in the Cleveland area. It is made up of fraternal organizations, Czech founded parishes, clubs and interested individuals. It is celebrating its 85th anniversary in 2002.

Joseph Kocab, 1-216-883-4760

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Annuario Pontificio 2002

Počet katolíků na světě dosáhl 1,05 miliardy. Uvádí to nově vydaná ročenka „Annuario Pontificio 2002“, kterou jako první obdržel 10. února papež Jan Pavel II. Podle údajů ročenky představují katolíci věřící 17,3 % světové populace. Téměř polovina katolíků (49,4%) žije na americkém kontinentě, v Evropě žije 26,7 % katolíků, v Africe 12,4 %, v Asii 10,7 % a v Oceánii 0,8 %. Dále např. biskupů je 4.541, kněží 405.178, stálých jáhnů je 27.824, řeholnic 801.185 a katechetů 2.641.888. Počet kandidátů kněžství vzrostl od roku 1978 do roku 2000 ze 63.882 na 110.583.

Česká náboženská konference v Texasu

Konference na téma „Česká kultura - Cesta života ve světle víry“ se konala ve dnech 8.-10.2.2002 v Houstonu v americkém státě Texas, na Univerzitě sv. Tomáše Akvinského. Tuto konferenci uspořádalo Centrum víry a kultury při zmíněné univerzitě, koordinátorem konference byl světitel biskup ze San Antonio v Texasu Patrick J. Zurek. Přednášejícími byli: královéhradecký biskup Dominik Duka; brněnský světitel biskup Petr Esterka, odpovědný za duchovní péči o české katolíky v zahraničí; tajemník Federace židovských obcí v ČR Tomáš Kraus, J.D. a prof. Milan Opočenský, PhD. z Českobratrské církve evangelické. Dvoudenní shromáždění si kladlo za cíl přiblížit účastníkům pohled na dějinný vývoj biblického poselství a křesťanství v ekumenickém rozměru a poukázat na životodárné sepětí mezi vírou a kulturou. Konference vzbudila především zájem u Čechoameričanů, neboť Texas je státem USA, kde je čeština třetím nejvíce užívaným jazykem po angličtině a španělštině. Důležitým identifikačním momentem je rovněž náboženská víra, přesněji řečeno působení katolických farností - tj. kněží a církevních škol, které od 19. století do 70. let 20. století - formovaly nejenom náboženský, ale i kulturní a intelektuální život našich rodáků. Kostel a farnost vůbec dodávaly identitu našim krajanům v

zámoří. Radostným a duchovním zážitkem byla pro účastníky z České republiky nedělní bohoslužba v univerzitním kostele, kde se střídala čeština a angličtina a zněly české duchovní písně: K nebesům dnes zalet' písní a cyrilometodějská hymna Bože, cos ráčil. K velkým zážitkům patřila rovněž okružní cesta „českým Texasem“ se zastávkou v hlavním městě Praze, kde je pamětní tabule připomínající návštěvu kardinála Josefa Berana po vyhoštění z vlasti v roce 1966, i návštěva Hostýna, kde připomínají první uvítání biskupa ze staré vlasti v roce 1925, a to tehdejšího královéhradeckého biskupa Karla Kašpara. Jak konstatoval Dr. Kraus, „byli jsme krajany přijati jako jejich nejbližší.“ Pro návštěvníka z České republiky je zde mnoho překvapení. Amerika - to není země podle hollywoodských filmů, je to země mnohem konzervativnější než stará Evropa, s velkým důrazem na tradiční hodnoty jako je rodina, návštěva bohoslužeb, pracovitost, korektnost, upřímnost, srdečnost a otevřenost.

Praha má nového světitel biskupa

Světitel (pomocný) biskupem pražské arcidiecéze jmenoval 19. února papež Jan Pavel II. P. Karla Herbst SDB. Narodil 6. listopadu 1943 v Praze. Celé dětství prožil ve farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Praze-Karlíně. V roce 1960 se vyučil elektromechanikem elektrických lokomotiv. V lokomotivním depu Praha-střed opravoval lokomotivy do roku 1967. Vojenskou službu absolvoval v letech 1963-65. Při zaměstnání dálkově maturoval na gymnáziu v Praze (Přípotoční) v roce 1967. Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Litoměřicích absolvoval v letech 1968-73. Jáhenské svěcení přijal od litoměřického biskupa kardinála Štěpána Trochty v červenci 1972. Na kněze byl vysvěcen apoštolským administrátorem pražské arcidiecéze biskupem Františkem Tomáškem roce 1973. Po vysvěcení působil jako kaplan nejprve v Mariánských Lázních (1973-74) a na Svaté Hoře u Příbrami (1974-75). Zde mu byl komunistickými úřady odebrán tzv. „státní sou-

hlas k výkonu duchovenské činnosti.“ Mezitím se Karel Herbst seznámil se salesiány Dona Bosca (SDB) a tajně se připravoval na vstup do jejich kongregace. Od února 1975 do srpna 1986 pracoval u podniku „Úklid“ jako čistěč výkladních skříní, mj. také s dnešním kardinálem Miloslavem Vlkem. 11. září 1976 složil doživotní sliby jako salesián Dona Bosca. Až do roku 1986 pracoval s mládeží, především formou „chaloupkového“ apoštolátu. V září 1986 mu byl vrácen tzv. státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti a do roku 1989 působil jako duchovní správce ve Starém Sedlišti na okrese Tachov. Do září 1990 ještě působil jako administrátor ve Všetatech. V roce 1990 se zapojil do oficiálního života salesiánů v Praze-Kobylisích jako ředitel komunity a administrátor. Později spolupracoval při formaci diecézní katolické mládeže. V letech 1997-2000 byl spirituálem v Arcibiskupském kněžském semináři v Praze-Dejvicích. Od září 2000 je administrátorem v salesiánské komunitě ve Fryštáku na Moravě.

Od smrti biskupa Skoupého uplynulo 22. února třicet let

Karel Skoupý se narodil 30. prosince 1886 v Lipůvce (okr. Blansko), kněžské svěcení přijal 1911 v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla a jeho prvním působištěm se staly Dyjákovice. Odtud byl povolán zpět do Brna, aby se stal prefektem chlapeckého semináře. Od roku 1923 byl pak celých 25 let jeho rektorem - až do svého jmenování biskupem (1946). Roky 1953-1968 prožil v internaci. V období „Pražského jara“ 22.6.1968 za velké účasti věřících proběhlo jeho druhé uvedení na biskupský stolec. Po srpnu 1968 však následovala normalizace a nový útlak církve. Karel Skoupý zemřel 22. února 1972 a po jeho smrti zůstal brněnský biskupský stolec 18 let neobsazen. Diecézi v té době vedl kapitulní vikář Ludvík Horký, prelát Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla v Brně. Současného brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho jmenoval papež Jan Pavel II. 14.2.1990. *ČBK*

Setkání kněží v Chicagu

Schůzku českých kněží působících na severoamerickém kontinentě svolal otec biskup Petr Esterka do Chicaga. Je to zhruba uprostřed USA, a také problémy, které tam přetrvávají ohledně Velehradu, tomuto místu přímo nahrávaly. Schůzka se konala 17.-18. ledna. Otec biskup zůstal v Chicagu ještě v sobotu, kdy se konala valná hromada členů Velehradu.

Setkání proběhlo v přátelském duchu. Z Toronta přijel Fr. Libor Švorčík, z New Yorku Fr. Antonín Kocurek. Hostitelem byl místní český farář Fr. Dušan Hladík. Navzájem jsme si předali zkušenosti pastorační v cizině. Každý z nás se nachází v odlišných situacích, ale jedno máme společné: práce pro lidi v jiné kultuře než je evropská, práce pro ty, kteří měli odvahu opustit zemi za mnohdy velmi dramatických okolností,

a dále, v menším měřítku, je to práce pro mladé lidi, kteří sem nyní přichází za prací. Jedinou skutečnou farnost s kostelem i farou má Fr. Libor v Torontě. V Chicagu, New Yorku a na Západě v Kalifornii slavíme bohoslužby v půjčených kostelích a prostorách. Setkání nebylo jenom informativní, ale také bylo duchovním osvěžením pro všechny účastníky.

Chtěl bych touto cestou poděkovat rodině Chybíkové za poskytnutí noclehu a pohoštění během naší návštěvy. Také paní Marii Kohoutkové za výborné jídlo, které pro nás připravila. Společný oběd u manželů Vedralových byl krásným dárkem. Nejen totiž, že jsme se tam nasýtli, ale také dobře pobavili s šerifem místní české trampské osady Dálava.

Jak už to kolikrát bývá, řeč se také svezla na nejkrásnější město v Americe. Každý hájil to svoje. Biskup Esterka se

této debaty nezúčastnil. Nakonec jsme se dohodli takto: Toronto je nejčistší a má nejvyšší věž. Chicago má nejvyšší budovu v USA a nádherný pohled na Down Town od jezera. New York je největší a má nádherné mosty.

Fr. Antonín Kocurek

Zleva do prava: Fr. Antonín Kocurek, Fr. Dušan Hladík, biskup Petr Esterka a Fr. Libor Švorčík

Saštín - Poutní místo

Panny Marie Sedmibolestné

Pokračování ze str. 2

Po Pavlínech byla správa farního kostela a poutního chrámu odevzdána diecézním kněžím. Apoštolský administrátor trnavský - pozdější biskup - Dr. Pavel Jantusch uvedl v roce 1924 do Šaštína saleziány, kterým světil kostel i s klášterem. Saleziáni si v Šaštíne také vychovávali budoucí členy svého řádu.

Od roku 1919 se ozývaly hlasy, aby Sedmibolestná Panna Maria byla i úředně prohlášena patronkou Slovenska. Poutníci se zde modlili za toto vyhlášení. Teprve v roce 1927 vyhověla svatá Stolice žádostem Slováků, které předložili biskupové Slovenska, aby Panna Maria byla prohlášena patronkou Slovenska. Papež Pius XI. tak učinil svým dekretem z dubna roku 1927. Proto Slováci se v litaních modlí: „Oroduj za nás, Matko Sedmibolestná.“ Měsíc po tomto papežském vyhlášení se v Šaštíne sešlo na 40 000 poutníků s více jako 100 kněžími, aby si připomenuli Bolestnou Matku jako patronku Slovenska.

Přišla léta totality a i v těchto těžkých dobách se biskup - apoštolský administrátor Ambrož Lazík obrátil k papeži Pavlu VI. s prosbou, aby mariánská sva-

tyně v Šaštíne byla povýšena na „baziliku minor.“ Až v době částečného uvolnění za takzvaného „Pražského jara“ byla v červnu 1968 v Šaštíne velká pout', při které otec biskup Ambrož Lazík přečetl listinu z Říma o povýšení Šaštínského chrámu Sedmibolestné Panny Marie na baziliku. Od roku 1987 začaly generální opravy a restaurátorské práce na celé Šaštínské bazilice.

Úcta Sedmibolestné Panny Marie je živá i mezi Slováky v zahraničí. Slovenská střediska (například Slovenský ústav svatého Cyrila a Metoděje v Říme) a kostely mají na význačných místech obraz nebo sochu Sedmibolestné. V USA P. Marii Bolestné zasvětili klášter a poutní místo ve Valparaise a též slovenská národní kaple v bazilice Neposkvrněného početí Panny Marie ve Washingtonu je zasvěcena Panně Marii Sedmibolestné. V Kanadě P. Marii Bolestnou uctívají slovenští jezuité jako patronku svého hlavního střediska v Cambridgi. Zahraniční Slováci se postarali i o pěkný mozaikový obraz patronky Slovenska v nádvoří baziliky Zvěstování Panny Marie v Nazaretě ve Svaté zemi. Obraz zhotovil Dr. Jozef Cincík a posvětil ho 25. března 1977 Otec biskup Andrej Grutka z USA. Šaštín od roku 1990 s bazilikou i s

farností znovu spravují salesiáni Dona Bosca.

Dříve se svátek Sedmibolestné Panny Marie slavil v pátek před květnou nedělí. Poslední liturgická reforma jej přesunula na 15. září po svátku Povýšení svatého kříže. Tento svátek Sedmibolestné Panny Marie Patronky Slovenska je dnes na Slovensku uznaným státním svátkem. Hlavní poutě se konají v Šaštíne na Svatodušní svátky a na Svátek Sedmibolestné Panny Marie 15. září.

Slovenský národ zvláštním způsobem uctívá proto trpící Matku Pána Ježíše, neboť sám zakusil ve svých dějinách hodně utrpení. Vyjadřuje to i mše svatá tohoto svátku, kde v prefaci se připomíná: „Vždyť ona vždy prokazovala našemu lidu útěchu v utrpeních a pomoc v nebezpečích. Ani nyní se nepřestává za nás přimlouvat a s mateřskou láskou se stará o bratry a sestry svého Syna.“

Závěrem při oslavě Madony Šaštínské si připomeňme slova krásné slovenské písně:

*„Ó, Maria bolestivá, naša ochrana,
slovenský náš národ volá,
pros za nás Boha!“*

*Ty si Mat' dobrotivá, Patronka lútostivá,
oroduj vždy za náš národ u svojho Syna!“*

Doc. ThDr. František Janhuba

Českobudějovický biskup Josef Hlouch

100 roků od jeho narození a 30 roků od jeho smrti

Když jsem v letech 1962-64 jako novokněz vykonával povinnou vojenskou službu (tehdy již nás dávali jen po jednom k vojenskému útvaru, abychom se jako kněží navzájem nemohli povzbuzovat, jak tomu bylo v padesátých letech), tak jsem z příkazu státu v roce 1963 několik týdnů „bojoval“ proti bramborám a řepě v diecézi České Budějovice. Zde, i když jsem byl voják – kněz, se mi dostalo milého přijetí od kněží a zjistil jsem jakou něžnou úctu a opravdovou lásku mají ke svému sídelnímu biskupovi Josefu Hlouchovi, který byl státními orgány násilím odvezen a jako pobyt mu byl určen prostor mimo České Budějovice.

V době mých seminárních studií v Litoměřicích byl o rok výše v semináři bohoslovec Václav Hlouch (studoval na kněze v letech 1956-1961), který byl synovcem biskupa Hloucha. Otec tohoto bohoslovce Václava Hloucha byl totiž bratrem biskupa Josefa.

Snad se, milí čtenáři Hlasů Národa, podíváte, jak se totalitní režim choval ke všem biskupům bývalého Československa. Biskup Josef Hlouch byl sice biskupem téměř 25 roků, ale z toho bylo 18 roků dobou skryté lásky, křížů, bolestí a utrpení a jen necelých 7 roků duchovní práce arcipastýře v diecézi.

Olomoucká teologická fakulta, kde přednášel Josef Hlouch pastorálku, vydala ze svého středu církvi 3 biskupy vždy rok po sobě. Již zmiňovaný otec Hlouch se stal biskupem v roce 1947, Josef Karel Matocha, kterého jsme připomněli v Hlasech Národa v listopadu loňského roku, byl arcibiskupem jmenovaný v roce 1948, ale mohl vykonávat arcipastýřské poslání jen 2 roky a poté následovalo 11 roků velkých obětí v internaci; třetí z těchto biskupů - profesor katechetiky a pedagogiky - pozdější pražský arcibiskup a kardinál František Tomášek, byl posvěcen na biskupa na podzim roku 1949. Ten vykonával biskupské a zároveň i profesorské poslání jen necelý rok. Poté působí v pohraničí, dále pak následovala internace v Želivě.

Po návratu z internace 1954-1965 působil jako duchovní správce v Moravské Hůzové nedaleko Olomouce a poté od roku 1965 do roku 1991 jako arcipastýř pražské metropole a léta 1991-1992 trávil v Praze na odpočinku.

Biskup Josef Hlouch, umělec slova, nadšený kazatel i exercitátor, se narodil právě před sto lety 26.března 1902 v rodině drobného zemědělce nedaleko Třebíče. Po absolvování arcibiskupského gymnázia v Kroměříži a teologie v Olomouci byl v olomoucké katedrále sv. Václava 5.července 1926 vysvěcen na kněze. Působil krátce na 4 místech duchovní správy, až 1.září 1928 se stává expozitou v Olomouci - Hodolanech. Zde získal církvi zpět četnou skupinu konvertitů. V roce 1934 byl povolán na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Olomouci, kde přednášel pastorálku, homiletiku a liturgiku. Poněvadž před uzavřením českých vysokých škol byl již docentem, tak nesměl za války v letech 1939-45 bohoslovcům přednášet. Během 2. světové války dával exercicie a misie. Po válce se nadšeně vrací ke svým bohoslovcům, ale 25.června 1947 byl papežem jmenován biskupem v Českých Budějovicích. Konsekrován byl 15.srpna 1947 v Olomouci a svého biskupského úřadu se ujal 7.září. Svůj program vytyčil ve svém prvním pastýřském listě: „Skrze Marii k Ježíši“ (čili Eucharistie a úcta k Panně Marii).

Českobudějovická diecéze i přes odsun Němců měla i na konci 40. let poměrně dostatek kněží a obsazených farností. Tato diecéze, která byla na počátku totalitního režimu považovaná v Čechách z hlediska náboženského za nejstabilnější, musela v následujících desetiletích čelit usilovné ateizaci, zároveň byla jako převážně zemědělská oblast silně postižena združstevněním venkova. Diecéze měla dle statistiky z roku 1948 celkem 368 farností a 391 kněží. Kraj České Budějovice ze všech českých krajů ještě v roce 1956 měl nejvíce dětí přihlášených k náboženské výuce a to 46,87 %. Jistě na této věrnosti měl

podíl svým nadšením a láskou otec biskup Hlouch. Mnoho cestoval po diecézi, povzbuzoval věřící, navštěvoval farnosti. Velmi rád hovořil na různých pouťích, chodil mezi prosté lidi, kterým rozuměl a ke kterým měl blízko. Rovněž se setkával i se sportovci na fotbalových a hokejových zápasech, ale také miloval hudbu a zpěv.

Přichází však únor 1948, kdy komunistický režim biskupům znemožňuje vykonávat jejich úřad. Biskup Hlouch společně s ostatními biskupy vydává v červnu 1949 pastýřský list: „Hlas biskupů a ordinářů věřícím v hodinu velké zkoušky.“ Brzy na to je však i on v roce 1950 internován nejprve ve své rezidenci a potom 29.března 1952 je vyvezen za hranice své diecéze a na různých místech je držen v odloučenosti od svých diecézánů. Na některých místech své internace se biskup Hlouch setkává i s dalšími biskupy (arcibiskup Beran, nebo biskupové Skoupý z Brna a Pobožný z Rožňavy). Z této doby pravděpodobně pochází báseň „Milion duší,“ z které cituji: „Až lidé odloží, co trápí, co souží, bratr jen lásku dá bratru, až lidstvo ožije na srdci Marie, v hrob já rád padnu pro milion duší. Až bouře pomine, Kristův mír nastane, na vašem hřbitově spát chci

až do dne vzkříšení, kdy Bůh vše odmění věrnému stádcí, milion duší. Můj Božský pastýři, pro Tebe na kříži pracuji, všechno rád snáším, dej ať tvé stádečko na krásné místočko v ráj uvést smím, svůj milion duší.“ (K básni si dovoluji připomenout, že diecéze České Budějovice měla v té době asi milion obyvatel - tedy duší).

Začátkem roku 1964 nebo již několik měsíců předtím nalézá otec biskup Hlouch místo svého pobytu u řeholních sester v Koclířově u Svitav. Zde slouží mše svatě pro sestry, vede jejich exercicie; rovněž i věřící a kněží jeho diecéze si za svým biskupem zde mohou najít cestu a také nacházejí, aby ho informovali o životě v jeho diecézi. Zde také otec biskup dokončil svou překrásnou Minutěnku, duchovní zamyšlení na každý den v roce a z této Minutěnky poznáváme hlubokou lásku biskupa Josefa: „Jen Minutěnku se zastav - setkej se s láskou Spasitelovou, očisti své srdce, Maria ať ti požehná. Buď si vědom, že nejsi o samotě ani ve své bolesti...“

Přichází jaro 1968 - naděje nejen pro společnost, ale i pro církev. Otec biskup Hlouch se konečně 9.června 1968 vrací jako arcipastýř do své diecéze. Jeho sekretářem se stává jeho pozdější nástupce, nynější pražský arcibiskup a kardinál Miloslav Vlk. Společně navštěvují Řím (1969 výročí úmrtí sv. Cyrila), společně putují farnostmi diecéze a pečují o náboženskou obnovu této velké diecéze jižních Čech. Biskup se svým sekretářem společně organizují rekonstrukci katedrály sv. Mikuláše. Ale biskup brzy začíná v době takzvané Husákovy normalizace trpět. Z příkazu státu musí přeložit svého sekretáře Miloslava Vlka, státní správa požaduje přeložení dalších nadšených kněží. Biskup působí i na Slovensku, které je v té době (1970-72) prakticky bez biskupa (Rožňavský biskup Pobožný je vážně nemocný), tak biskup Hlouch uděluje svěcení i na Slovensku.

Přichází 9.červen 1972 - pro biskupa radostný svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova se stává dnem výstupu na kříž. Navštívil ho totiž krajský církevní tajemník, který požadoval přeložení a propuštění dalších kněží. Po prudké výměně názorů mezi biskupem a krajským

církevním tajemníkem se biskup Hlouch dostavil velmi sklíčen na pouť v budějovickém klášterním kostele Srdce Páně, po obřadech mu bylo velmi zle a tak musel být zavezen do rezidence a okamžitě byl přivolán lékař. 10.června 1972 dotlouklo šlechetné srdce biskupovo, aby se jeho ušlechtilá duše navždy setkala s Ježíšem a s Marií. Jistě na své cestě z tohoto slzavého údolí dal biskup s Bohem a v duchu políbil a požehnal celé své diecézi.

16.června 1972 se v Českých Budějovicích sešly zástupy, aby se se svým dobrým pastýřem naposledy rozloučily. Pohřební obřady vykonal biskupové Trochta a Tomášek.

Smrtí biskupa Hloucha osiřel biskupský stolec na dalších 18 let; až teprve počátkem roku 1990 se stal Hlouchovým nástupcem na biskupském stolci jeho sekretář Miloslav Vlk, nynější pražský arcibiskup a kardinál.

Biskup Hlouch byl hodnocen jako kněz skromný, nenáročný a ušlechtilý, jako pastýř citlivý a pevné víry, jako biskup, který dokázal oslovit každého člověka - prostého i vzdělaného.

Při loučení naše srdce ovanuje smutek, ale připomeňme si slova z poslední biskupovy vůle: „Všem žehnám, všechny vás v srdci na věčnost nesu. A až mi dá Pán, že se mu budu smět věčně klanět, věřte, budu žít, abych tam adoroval a za vás prosil, abychom se v nebi shledali.“ (Svou poslední vůli biskup Hlouch napsal krátce před smrtí v Českých Budějovicích 5.března 1972.)

Milí čtenáři Hlasů Národa kéž i tento biskup vás stále povzbuzuje svým příkladem: Skrze Marii k Ježíši.“

Doc. ThDr. František Janhuba

Vítáme Krista! (Svatý týden.)

Květná neděle! Vítáme Krista Pána do Jeruzaléma, ale s jinými pocity, než měli nejlepší přátelé Ježíšovi, když Ho doprovázeli na první Květnou neděli.

Vítáme Ho k Jeho dílu vykupitelskému, k dílu za každého z nás. A víme, co to bude znamenat: „Zmaril se, ponížil se, poslušný až k smrti.“

A proto vítáme a doprovázíme Krista

Pána s nevýslovnou úctou, pokorou, vděčností a láskou. A tyto city neseme denně ke konci Preface, která otvírá „mešní Kánon“, hlavní dějství mystické oběti: „Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně, Hosana na výsostech!“ -

Po těch slovech se rozvíjí zpřítomnění Kalvarské oběti - za nás! Jak nevítat k dílu této nekonečné lásky s veškerou pokorou a láskou, jaké jsme vůbec schopni?

Vrchol lásky. (Zelený čtvrtek)

Večer před svou smrtí, kdy zrazen byl, kdy duše byla smutná až k smrti, pamatuje na nás milý Spasitel. Každý z nás v té chvíli tanul Mu na mysli, když konal vrcholný svůj div - Eucharistii. Jaké bohatství, jakou moc, milost a lásku nám dává!

Je to oběť Jeho Těla a Krve, Jeho muk a lásky, ze všech tajemství Jeho života oběť Bohu nejmilejší a nám nejprospěšnější, oběť Jeho samého, celé dílo vrcholící Kalvárií! A to nám dává: Vezmi si mne zmučeného, krvácejícího, milujícího a podej mne Otci k Jeho slávě, za sebe, za všechny potřeby!

Svatost - pokrm! A ta oběť je korunována! Týž Spasitel je pokrmem našich duší, nejvnitřněji se s námi spojuje, aby nás posvěcoval, sílil, řídil život k blažené věčnosti.

Přítel! Ani to však Ježíši nestačí. Touží být s námi stále ve Svatostánku jako Božský Přítel, Těšitel, Rádce, Pomocník, Útočiště, aby odtud mohl zníti Jeho láskyplný hlas: „Pojďte ke mně všichni!“

Děkujeme z celé duše, klaňme se! Důvěřujeme! Eucharistie na vrcholu života myšlení, vědění, vzpomínek, tužeb - Eucharistie ať vládne celou naší bytostí!

Slavme při každé mši svaté i my odkaz lásky! Mezi obojí konsekraci prosme denně: Pane Ježíši, dej mně milost, abych umřel z lásky, až budu na vrcholu lásky!“

*Biskup Josef Hlouch
Minutěnka*

LITURGICKÁ ČTENÍ

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 31.března 2002

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a, 37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, udalo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. ČTENÍ - Kol 3, 1-4

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

(Bratři!) Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co (pochází) shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co (pochází) shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

EVANGELIUM - Jan 20, 1-9

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží (pruhy) plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží (pruhy) plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch (pruhů) plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

2. neděle velikonoční - 7.dubna 2002

1. ČTENÍ - Sk 2, 42-47

Čtení ze Skutků apoštolů.

Křesťané setrvali v apoštolském učení, v (bratrském) společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení. Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechn svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecné oblibě. A Pán rozmnožoval den co den počet povoláných ke spáse a církvi.

2. ČTENÍ - 1 Petr 1, 3-9

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, (na dědictví) skvělé a trvalé. Je pro nás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc (a vede) ke spáse, která se má ukázat (nyní) v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to k chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti; až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše.

EVANGELIUM - Jan 20, 19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebud' nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a (přesto) uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Velikonoce

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Pokračování ze str. 3

Kéž by nám velikonoce odhalily tajemství utrpení, kéž by nám zjevily, že Bůh žije a že žije v nás. Církev i nám připomíná slova Ježíšova, která pronesl k Magdaleně, ale také pronáší ke každému z nás: „Jdi k bratrům a řekni jim, že jsem vstal z mrtvých. Jdi a nepodrž dobrou zprávu u sebe.“

Jdi a volej svou radost do celého světa. Svět potřebuje jistotu o Ježíšově zmrtvýchvstání, aby žil a vítězil nad bolestí. Kristus nám všem otevřel nový život, vždyť přicházíme z noci do světla. Proto bratře, sestro, věř lásce Ježíše Krista a na tuto Boží lásku se v celém svém životě spolehni.

Proto se modleme: „Ježíši Kriste, nesmrtelný Bože, svou smrtí a vzkříšením zjednáváš nám milost nového života. Dej, ať tímto životem plně žijeme a tak se dobře připravíme na své zmrtvýchvstání v tobě, našem Pánu.“

Doc. ThDr. František Janhuba

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru
2414 South, 61st Avenue, Cicero, IL 60804

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 24.března 2002 – 6.15 hod. večer

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí, zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše - Slavnostní mše svatá

Neděle 25.března 2002 – 3.00 hod. odpoledne

Křížová cesta - Mše svatá s Pašijemi podle Matouše - v rámci duchovních cvičení

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 28.března 2002 – 9.00 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Umývání nohou vybraným mužům, po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 29.března 2002 – 9.00 hod. večer

Památka umučení Páně - Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana

Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtvýchvstání

Sobota 30.března 2002 – 10.00 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Pisma svatého

Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody a slavná obnova křestních slibů,

mše svatá zakončená slavnostním požehnáním, chvalozpěv Vesel se nebes Královno,

svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční

Neděle 31.března 2002 – 6.15 hod. večer

Slavnostní mše svatá. Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady a po nich je možno si vykonat svatou zpověď.

Ke svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá:

Česká duchovní správa – Fr. Dušan Hladík

Tel. (708) 656 - 7472 Mob. (708) 533 - 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road

Berwyn, IL 60402

Tel. (708) 795 - 4400

Prodejna českého křišťálu a porcelánu

Vám nabízí

tradiční český broušený křišťál

růžový porcelán

karlovarský porcelán

sklo s dekorem „vysoký smalt“

exkluzivní sklo v limitovaných sériích

doplňkové zboží a miniatury

CRYSTAL STARS INC.

Český křišťál a porcelán

131 S. Northwest Hwy

Park Ridge

(Northwest Suburb of Chicago)

IL, 60068

Tel: (847) 696 - 0035

Můžete nás navštívit na naší webové adrese:

www.czechcrystalonline.com

ČESKÁ MISIE

ve spolupráci s

Československým ORLEM v exilu

srdečně zve všechny

krajany a věřící na

Duchovní cvičení

na téma

Eucharistie zdroj

milosti a radosti

v sobotu 23. a v neděli 24.března 2002

vždy v 10.00 hod. dopoledne

ve farním sále Panny Marie Svatohorské

2414 South, 61st Avenue, Cicero, IL 60804,

kteřá povede

Fr. Leo Kuchař z Vídně

Moravian Cultural Society

presents its

St. Joseph's Day Dance

on

Saturday, March 16, 2002

7:30 p.m.

*Sokol Berwyn - Slavsky Hall
6445 West 27th Place
Berwyn, Illinois*

Music by

Joe Polach's St. Louis Czech Express

Donation: \$ 10 per person

Reservation & info:

Call Rosemarie Pritasil (630) 325-3873

ČESKÁ MŠE SVATÁ VE WASHINGTONU

V neděli 7.dubna 2002 v poledne

budeme mít v naší národní kapli
českou mši svatou slouženou
dp. Antonínem Kocurkem z New Yorku.

Prosíme naše krajany, aby se v hojném počtu
zúčastnili této mše svaté
konané v naší České duchovní tradici.

*Za výbor České národní kaple
Vás všechny upřímně zvou*

Col.Al. Brož (USAF Ret.) - Tel. (703) 698-5318
Dr.George J. Švejda, Ph.D. - Tel. (301) 421-9417

„KARLIN WEDNESDAY DANCES“

admission only \$ 2 at the door

“2002”

“Czech food” from 5.30 - 7.30 PM
call for reservations: 216 - 661 - 4726
Dancing from 7.30 - 10.30 PM

**Karlin Hall and Club 5304 Fleet Ave,
Cleveland, OH**
For details call: 216 - 883 - 4760

March

6: FRANK MORAVCIK
13: NORTHERN OHIO B.B.
20: ST. JOE PARTY
HRONEK CZECH BAND
27: HOLY WEEK - NO MUSIC

April

3: AL MACHUSICK
10: BUTTONAIRES
17: HAPPY TIMERS
24: FRANK SPETICH

SPOLEČNOST PRO VĚDY A UMĚNÍ SVU Chicago

Vás srdečně zve na přednáškou

v pátek 15.března 2002 v 7:30 večer
v budově Ústředny Moravských Spolků,
2140 S. Wesley, Berwyn.

Námět večera je:

PRAŽSKÁ ARCHITEKTURA 20. STOLETÍ

estetické ohodnocení
pražských stavebních klenotů

Přednášku připravil místopředseda chicagské
odbočky SVU, *profesor Tony Jandáček*, který nás
seznámí se svými zážitky z nedávných
procházek stověžatou Prahou.

Přednáška bude doplněna barevnými diapozitivy,
což nám jistě přiblíží krásy města Prahy.

Těšíme se na Vaši četnou návštěvu.

Dobrovolný dar \$3.00
Věra Rokničová - Jednatelka SVU Chicago

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem přátelům a známým smutnou zprávu, že byl náhle z našeho středu Pánem života a smrti ve věku nedožitých 63 let povolán na věčnost náš drahý manžel, tatínek a dědeček, pan

Jan Foltýn

známý řezník a uzenář,

bývalý majitel Prague sausage, restaurace Czech Plaza
a v Downers Grove Bohemia Garden

Narodil se v Československu 15. srpna 1939

Zemřel v Praze 1. února 2002

Jeho tělesné pozůstatky budou převezeny do USA

*Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována
v sobotu 13. dubna 2002 v 6.15 hod. večer*

v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Děkujeme všem, kdo si na něj vzpomene v modlitbě.

Jménem zarmoucené rodiny

Jaroslava (Jackie) - manželka

Renata Cunningham - dcera

s manželem a dvěma vnoučaty

Vroucí vzpomínka

*Před pěti roky ve středu svatého týdne 26. března 1997
na Boží zavolání odešel náhle z našeho středu
můj milovaný manžel, starostlivý a dobrácký otec,
dědeček, strýc a švagr, pan*

František Minařík

známý pekař a cukrář

v bývalém českém Chicagu a Ciceru, IL.

Všem přátelům v rodné vlasti i jeho osobním a spolkovým
přátelům v USA, kteří si na něj dosud pamatují,
děkuji za vřelou modlitbu a upřímnou vzpomínku
u příležitosti 5. výročí jeho odchodu na věčnost.

*Mše svatá za něj i za celou živou i zemřelou rodinu
Minaříkovu bude obětována v sobotu 6. dubna 2002
v 6.15 večer v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.*

Marie Minaříková, manželka

Anna Minaříková - Vukson, dcera s manželem

Marie Kortánek, dcera s rodinou

a ostatní příbuzní v České republice

Česká misie v Chicagu

Vás zve na autobusový zájezd na

POUŤ V MIDLANDU

Ontario, Kanada

Plánovaná trasa:

V pátek 31. května 2002

brzy ráno odjezd v Chicagu,
odpoledne zastávka v Chatamu, Ontario
u svatého Antonína.

V sobotu 1. června 2002

zastávka na Niagaře,
odpoledne prohlídka Toronta
a mše svatá u sv. Václava.

V neděli 2. června 2002

poutní slavnost v Midlandu, Ontario
návrat v pozdních večerních hodinách.

Předpokládaná cena asi \$ 150,-

v ceně je zahrnuta doprava a dva noclehy.

Přihlášky a bližší informace:

Paní Tomečková – tel. (708) 354 3618

Paní Příkazská – tel. (708) 484 5950

Jaro v New Yorku

Ve dnech 21. - 24. března 2002 se v New Yorku
uskuteční koncertní turné Hudby Hradní stráže a Policie České
republiky. Bude to výraz úcty a poděkování newyorským
hasičům a policistům za jejich statečnost a odvalu
při odstraňování následků tragédie z 11. září 2001.
Zájezdu se zúčastní oficiální delegace z České republiky –
ministr kultury, náměstek ministra vnitra,
náčelník českých hasičů, pražský primátor a další.

Program turné bude následující:

Ve čtvrtek 21. března 2002 v 8.00 PM

Koncert v Carnegie Hall,

kde vystoupí Hudba Hradní stráže a Policie České republiky
a celá řada českých a slovenských umělců.

V sobotu 23. března 2002 v 10.30 AM

Mše svatá v "Our lady of Mount Carmel" v Astorii
(v dolním kostele, lower church)

Hlavní celebrant bude Mons. Petr Esterka, biskup.

Koncelebrovat bude P. Daniel Hermann, mluvčí české biskupské
konference a P. Antonín Kocurek, farář v New Yorku.

V neděli 24. března 2002 v 10.15 AM

Mše svatá v katedrále sv. Patrika v Manhattanu.

Hlavní celebrant bude Jeho Eminence, Edward Cardinal Egan,
arcibiskup z New Yorku, který pozdraví delegaci a místní Čechy.

Po mši svaté bude setkání s panem kardinálem.

*Necht' "Živjō" jásavě zazvučí
k oslavě Vašich sedmdesátí let -
objat Vás chceme v bratském náručí
a podat Vám vděčnosti květ...*

8.března 2002 se dožívá významného životního jubilea

70 let Joe Kocáb

U příležitosti tohoto kulatého výročí mu chceme poděkovat za jeho obětavou práci, kterou vyvíjí ve vedení početných karajanských spolků, neboť si je dobře vědom, že v jeho žilách koluje po předcích česká a slovenská krev, jak to ostatně dokazuje každou sobotu a neděli na vlnách českého rozhlasového vysílání pro clevelandskou oblast.

Drahý Josefe, necht' Váš patron sv. Josef Vám vyprosí na Nebeském Otci jeho požehnání a všechno nejlepší pro Vaše blaho tělené i duchovní. Mnogaja ljéta do dalšího úspěšného života Vám přeje redakce Hlasů národa a členové "Chicagského Velehradu" a všichni čeští a slovenští přátelé z Clevelandu a z Chicaga

Mistr svého nástroje klasický kytarista Vladislav Bláha na zastávce v Chicagu

K řadě českých hudebníků světové třídy, které jsme měli možnost vidět a slyšet na jejich koncertech zde v Chicagu, patří klasický kytarista prof. Vladislav Bláha. Tento talentovaný a mladý Brňák - letos mu bude dokonce už 45 let - bude opět v březnu t.r. na turné po Spojených státech.

Jeho vystoupení v chicagské oblasti se opět ujala trampská osada Dálava. Příprava koncertu se zpozdila pro potíže se sehnáním vhodného sálu pro klasickou kytaru, až tento problém vyřešil svým nápadem V. Bláha sám. Takže k jeho vystoupení dojde

v neděli 17.března 2002

**v kostele Panny Marie Svatohorské
(Our Lady of the Mount)**

2414 S 61st Ave, Cicero, IL. 60804

**Začátek koncertu je stanoven na 5 hod.odpoledne
a bude se trvat na naprosté dochvilnosti.**

Dobrovolný dar činí 15.- USD.

V anglickém časopisu Classical Guitar Magazine (říjen 2001) hodnotí Colin Cooper Bláhu jako „pohotového kytaristu plného nápadů, hrající vysoce působivou hudbu svým obvyklým, profesionálním způsobem“ s podotknutím, že to ani není třeba zdůrazňovat.

Ve svém letošním programu uvede Bláha novou a jemu věnovanou skladbu od dalšího světoznámého kasického kytaristy John W. Duarteho nazvanou „Concerto moraviana, opus 142.“ Je to suite o 5 větách, variace na některé moravské lidové písně, jako třeba: Vinohrady, Eště si já pohár vína zaplatím, atd. A samozřejmě

Z leva do prava: A. Goni, Vl. Bláha, J. Duarte, R. Willis
na Mezinárodním kytarovém festivalu v Brně 2001

skladby nám již také velmi dobře známého českého kytaristy světového jména Štěpána Raka. Pro návštěvníky koncertu bude jistě požítkem si vyslechnout už jen výše zmíněné skladby.

Prof. Bláha vystupuje v rozhlasu i v televizi a účinkuje s dalšími mezinárodně uznávanými hudebníky. Je také ředitelem Mezinárodních kytarových festivalů pořádaných v Brně, jichž se obvykle účastní přes jedno sto kytaristů z mnoha zemí světa i studentů. Vedle svých pěti dřívějších CD's (cédéček) natočil nyní šesté se skladbami od J. W. Duarteho: „Americana.“ Toto CD obsahuje též kompozici Moraviana, op.142.

Koncert prof. Vladislava Bláhy se koná rovněž za oficiální podpory našeho zdejšího čestného konsula České republiky p. George T. Drosta.

Trampská osada si přeje, aby účast na tomto koncertu byla co největší. Mladý český umělec - moravského původu - si zaslouží naši podporu!

Na Bláhovo vystoupení srdečně zve jménem T.O. Dálavy
Eda Vedral, šerif

PS: Průběh koncertu nesmí být nikým bez výslovného povolení Dálavy zachycován jak na zvukový pás, tak na video; při koncertu nelze též fotografovat. Děkujeme za porozumění!

AMERIKA A MY - RADY MLADÝM

II. Práce, práce a zase práce (pokračování)

A u práce ještě chvíli zůstaneme.

Na četné dotazy našich čtenářů uvádíme přesnou adresu a telefonní čísla Ministerstva práce státu Illinois, které kontroluje dodržování předpisů týkajících se minimální mzdy, práce přesčas, přestávky na jídlo a nevyplacených mezd ve firmách, kde pracují minimálně 4 osoby. Svoji stížnost musíš uvést na tiskopisu, který ti pošlou poštou, pokud si zatelefonoješ na toto ministerstvo práce mezi 8.30 ráno a 5.00 odpoledne. Pokud nemluvíš anglicky nebo španělsky, musíš někoho požádat, aby zatelefonoval tvým jménem. Tiskopis bude zaslán na adresu stěžovatele. Stížnosti, které se týkají porušování předpisů v otázkách náhrady mzdy za práci přesčas a minimální mzdy musí být zaslány na Ministerstvo práce státu Illinois, oddělení Fair Labor Law Enforcement Division. Tyto stížnosti je nutné poslat do jednoho roku ode dne, kdy vznikly.

Stížnosti, které se týkají nevyplacených mezd, je třeba zasílat na Ministerstvo práce státu Illinois, oddělení Wage Claim Division.

Adresa a telefonní čísla:
Illinois Department of Labor
Fair Labor Law Enforcement Division
312-793-2804, 2805, 2806
Wage Claim Division
312-793-2808, 2809
160 N. LaSalle, 13th floor
Chicago, IL 60601

Ministerstvo práce státu Illinois prošetří tvoji stížnost a bude se snažit o to, aby dlužné mzdy ti byly zaplacený. Stížnost dostane číslo, to trvá asi měsíc. Potom se s tebou zkontaktuje úředník ministerstva. Zkoumání stížnosti trvá převážně 3 až 6 měsíců, ale může se protáhnout až na rok. Šance vyhrát jsou větší, když i jiní zaměstnanci podají také stížnost.

Ministerstvo práce státu Illinois neoznámuje stížnosti nelegálních emigrantů emigračnímu úřadu!

Jestliže tvůj zaměstnavatel ti dluží 1500 USD nebo méně, můžeš to jít ohlásit na **Pro-Se Court**, v hodinách od 8,30 ráno do 4,00 odpoledne a tam podat stížnost. Vyplnění příslušného tiskopisu ti zabere asi hodinu. Za přijetí stížnosti zaplatíš poplatek 80 USD. Najmout si advokáta je zbytečné,

protože úředníci Pro-Se Court ti ve všem poradí.

Existují dva způsoby zaslání výzvy zaměstnavateli, aby se dostavil k soudu. Je možné ji zaslat doporučeně, avšak zaměstnavatel nemá povinnost tuto výzvu převzít. V souvislosti s tím Pro-Se Court doporučuje, aby výzva byla předána přímo šerifem. Za tuto službu vybírá Pro-Se Court poplatek 23 USD plus 40centů za míli. Když zaměstnavatel obdrží výzvu, záležitost se bude projednávat u soudu. Pro-Se Court zajistí zdarma tlumočnicka. Stížnost musí být podána do 5 let ode dne uzavření ústní dohody o práci a 10 let, jestliže byla dohoda o práci uzavřena písemně.

Pro-Se Court neoznámuje stížnosti nelegálních emigrantů emigračnímu úřadu.

Adresa a telefonní čísla Pro-Se Court:
Daley Center, Room 602
50 W. Washington
Chicago, IL 60602
312-443-5626

III. Práva nelegálních emigrantů

I nelegální emigranti mají v Americe určitá práva. O některých jsem již psala (právo na minimální mzdu, právo na dodržování bezpečnostních předpisů při práci, právo na pojištění pro případ pracovního úrazu) a o dalších si můžete přečíst nyní.

1. Právo na sdružování

Všichni zaměstnanci, včetně nelegálních emigrantů, mají právo se sdružovat, zakládat odbory, vstupovat do odborových svazů za účelem vyjednávání lepších pracovních podmínek a vyšších mezd. Zaměstnavatel nemůže zabránit nelegálnímu emigrantovi, aby vstoupil do Unie.

2. Právo na bezplatnou výuku na státních školách

Děti nelegálních emigrantů mají právo na bezplatnou výuku na základních a středních státních školách. Vedení školy nedělá rozdíly mezi dětmi nelegálních emigrantů a ostatními dětmi.

3. Právo na bezplatné zdravotní ošetření

Státní nemocnice musejí ošetřit všechny náhlé případy, bez ohledu na jejich emigrační status.

4. Právo na ochranu soukromého vlastnictví

Je třeba vědět, že kdyby náhodou pracovník INS (nebo kdokoli jiný) chtěl vstoupit do tvého bytu nebo domu, máš právo ho odmítnout, pokud se neprokáže příkazem k prohlídce (**search warrant**), podepsaným soudcem. Emigrant má právo v této situaci odmítnout výpověď a může odmítnout i předložení dokumentů, pokud to není uvedeno v soudním příkazu.

5. Právo odmítnutí výpovědi

Jestliže tě z jakéhokoli důvodu zadrží pracovník INS, máš právo odmítnout výpověď. Samozřejmě, tvoje nechuť spolupracovat může prohloubit podezření pracovníků INS, zvláště, když by se jednalo o zcela nevinné dotazy. Proto taky, když tě zastaví policista, je lépe zachovat klid, podat vysvětlení a přijmout napomenutí. V těchto případech policie nezkontroluje tvůj emigrační status. Nicméně, pokud by ses obával, že tvoje vysvětlení zhorší tvoji situaci, máš právo odmítnout výpověď.

6. Právo odmítnout podepsat dokumenty

Při deportaci, při vyšetřování civilního nebo kriminálního trestného činu má obviněný právo odepřít podepsání jakýchkoli dokumentů bez konzultace s právníkem. Před podpisem čehokoli mysli na to, co podpisuješ a jaké to bude mít následky.

7. Právo na právní ochranu

Každý nelegální emigrant uvězněný INS nebo policií má stejná práva jako Američan. To znamená, že má i právo na vlastního právníka. Zadržený má právo odepřít výpověď. Při projednávání kriminálního trestného činu je povinností soudu ustanovit právníka, který bude obviněného obhajovat bezplatně, pokud si obžalovaný nemůže dovolit právní služby zaplatit.

Tak, to byla ve stručnosti některá práva a povinnosti nelegálních emigrantů. Pokračování příště, těšíme se na Vaše dotazy, které můžete volat na číslo 773-283-9084 nebo psát na adresu redakce. Těšíme se na Vaše dopisy.

Připravuje:

Jarmila Weissová

GIFTCZ

účetnictví, daně, finance,

zakládání firem

tel. 773-283-9084

Příklad manželství pro naši dobu

V neděli 21. října loňského roku Svatý otec Jan Pavel II. prohlásil za blahoslovené italskou manželskou dvojici Ludvíka a Marii Quattrocchi, aby je dal za příklad manželským dvojicím v naší obtížné době. Tři z jejich čtyř dětí zažily na Svatopetrském náměstí, čeho žádným dětem dosud nebylo dopřáno, aby byly svědky společného prohlášení svých rodičů za blahoslovené.

Ludvík, narozený 1880, vystudoval právo na římské universitě „La Sapienza“ (Moudrost), aby se stal právním zástupcem společnosti Inland Revenue (Vnitrozemní Příjem). Jeho víra v té době byla povrchní.

Vše se ale změnilo k lepšímu po setkání s Marií Corsini ve Florencii. Oženil se s ní 25. listopadu 1905 v římské bazilice Panny Marie Větší. V následujících čtyřech letech je Nebeský Otec požehnal třemi dětmi. Prvorozený Filip (1906). Pak se narodila dcera Štěpánka (1908) a následujícího roku další syn César (1909). V roce 1913 Marie opět otěhotněla. Její lékař shledal, že má jenom 5% naději, aby přežila porod. Gynekologové doporučovali, aby byl proveden potrat a tak matka zachráněna. Ale oba rodiče, kteří zasvětili svou rodinu Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, potrat rozhodně odmítli a vložili všechnu svoji naději a důvěru do rukou Božích. Následující měsíce byly bolestné nejen pro Marii, která trpěla průvodními jevy obtížného těhotenství, ale také pro Ludvíka, že může ztratit svou milovanou manželku a matku svých dětí. Jejich dcera Štěpánka před svou smrtí v roce 1993 zanechala písemný záznam, že viděla svého otce plakat, když v té době mluvil v kostele s knězem. Avšak v nemocniční čekárně mu vytryskly slzy vděčnosti a radosti, když mu lékař oznámil, že matka i právě narozená dceruška Jindřiška porod šťastně přežily.

Život v rodině Quattrocchi se čtyřmi dětmi byl radostný, obzvláště když se scházeli ke společnému jídlu, podnikali vycházky do římských parků a pak poklekali ke společné modlitbě svatého růžence. Ráno odcházeli na mši svatou a

tatínek si ponechával pozdrav „Dobré ráno“ (Buona mattina!), až když vyšli z kostela, aby naznačil, že teprve tehdy den začíná. Rodiče vštěpovali ustavičně svým dětem lásku pro hodnoty duchovní. Často svým příbuzným a známým žertovně naznačovali, že učí své děti, aby oceňovaly svůj život „from the roof up“ („sopra il tetto“) ve vyšších hodnotách.

A že jejich metoda správně pracovala, dokazují výsledky. Nejstarší syn Filip se stal diecézním knězem a změnil jméno na Tarsicius; druhý syn César vstoupil k trapistům a přijal řeholní jméno Otec Paulin; dcera Štěpánka vstoupila do benediktinského kláštera v Miláně a přijala řeholní jméno Marie Cecilie. Nejmladší Jindřiška zasvětila svůj život péči o nemocné a zvláště se postarala o své rodiče v jejich stáří.

92 letý Otec Paulin si vzpomíná na spiritualitu svých rodičů, jež se přenášela na jejich děti a komisi pro beatifikační proces dosvědčuje: „V našem domě byla vždycky nadpřirozená, klidná a šťastná atmosféra, ale žádná přehnaná zbožnost. Ať na nás doléhaly jakékoliv těžkosti, rodiče vždy vše vkládali do rukou Božích.“ Otec Paulin si stále uchovává knížku „Následování Krista“, kterou jako devítiletý dostal od své maminky a v ní mu napsala: „Uvědom si, že Krista musíme následovat a je-li to nutné, až k smrti!“

95 letý Otec Tarsicius rovněž dosvědčuje: „Charakteristickým výrazem našeho rodinného života byla atmosféra všední, kterou naši rodiče dovedli prosytit neustálým hledáním nadpřirozených hodnot.“

Nejmladší dcera 87 letá Jindřiška vzpomíná, že pochopitelně mezi rodiči došlo někdy k neshodám, ale oni je dovedli vyřešit klidným vyjasněním svých názorů, aniž by narušili rodinný soulad, tolik potřebný při výchově dětí.

Během druhé světové války, když Itálie byla ovládána nacisty, rozlehlý byt Ludvíka a Marie Quattrocchich na Via Depretis v Římě se stal útočištěm židovských rodin a protifašistických odpůrců. Po celé roky riskovali svůj vlastní život s příkladnou sampařejemostí.

Po odchodu do pense se Ludvík po příkladu své manželky ještě více věnoval modlitbě a vedle bohoslužeb v kostele se oddávali ve svém domě kontemplativnímu životu, takže se stali příkladem zbožnosti pro široké okolí. V prosinci 1951 Ludvík zemřel na srdeční záchvat ve věku 71 roků ve svém domě na Via Depretis v Římě. Marie zůstala vdovou po 14 roků a zemřela 26. srpna 1965 v náručí Jindřišky, své dcery, pro kterou byla ochotna obětovat svůj život.

Svatý otec postavil na oltář jako vzor tuto manželskou dvojici, aby ukázal, že v době zmítané všemi druhy nástrah, kdy se společnost nachází v rozpadu, můžeme nalézt záchranu v návratu k hodnotám rodinného života, prožívání v duchu Kristově.

*Podle „Osservatore Romano“
z Řijna 2001 připravil
Karel J. Chrobák*

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Kamínky jsou drobná svědectví o pronásledování křesťanů v době komunistické totality i o jejich snahách o svobodu a blaho vlasti. Tyto příběhy byly napsány na výzvu arcibiskupa Karla Otčenáška z Hradce Králové po pádu totalitního režimu v naší vlasti. Jednotlivé „kamínky“ tak mají vytvořit mozaiku – obraz o životě národa v době nesvobody. Otcí arcibiskupovi přišlo mnoho set dopisů, které byly prozatím uspořádány do dvou sbírek vydaných tiskem. Výběr z nich budou nyní přinášet na pokračování Hlasy národa místo předchozích románů na pokračování. Pokud sami chcete přispět svým „kamínkem“ z Vašeho osobního života do společné mozaiky, pošlete nám ho. Rádi zveřejníme příběhy exulantů, vzpomínky na odchod za svobodou, na začátky v novém světě i na osud příbuzných a přátel, kteří zůstali doma, jakož i příběhy o tom, jak pomáhali své staré vlasti získat svobodu nazpět.

Příběh nadané studentky

Myslím, že jsem byla studijní typ, měla jsem velmi dobré školní výsledky. Hlavně jsem milovala matematiku a moc mě bavilo ji někomu vysvětlovat. Doučovala jsem dost dětí i studentů, a právě ti mě přivedli na myšlenku, abych šla matematiku studovat. Po maturitě jsem se přihlásila na VSP do Olomouce, obor matematika-fyzika. Byla jsem věřící, svou víru jsem milovala a bylo to o mně dost známé, protože jsem se občas snažila hájit ji i před profesory, zvláště v dějepise. Proto si mě zavolal ředitel naší školy a v rozhovoru mi řekl, že pokud chci studovat pedagogickou fakultu, musím se vyrovnat s náboženstvím. Řekla jsem mu, že nehodlám nic měnit na svých postojích a že zdaleka netrvám na tom, že musím dále studovat - ať tam tedy mou přihlášku vůbec neposílá. Pan ředitel ji přesto poslal s tím, že mi to tam napíše a na fakultě ať sami rozhodnou, jestli mě přijmou. Zkoušky jsem udělala.

Našla jsem si ubytování v soukromí, dost daleko od školy. Téměř každé ráno před začátkem přednášek jsem chodila na dóm na mši svatou, ale jinak jsem se o své víře s nikým nebavila.

Po prvním semestru mi bylo nejprve pozastaveno stipendium. Po týdnu jsem se dověděla, že někdo ze Zlína poslal na fakultu dopis. Všechno o mně věděli: že chodím ráno na dóm, že se i přes den stavuji v kostele. Zůstala jsem úplně klidná, potvrdila, že je to pravda, ale že věřím z přesvědčení a že jsem ochotna okamžitě ze školy odejít. Jak se později přiznali, tento postoj se jim líbil a za žádnou cenu nechťeli, abych se prý cítila jako mučednice (i když k tomu jsem měla daleko). Navrhli mi, že mi okamžitě vyplatí zadržené stipendium a dají mi půl roku na rozmyšlenou, s tím, že každých

14 dní přijdu na kádrové oddělení na rozhovor. I když jsem protestovala, že je to ztráta času, docela jsem se těšila na to, že s Boží pomocí budu mít možnost hájit svou víru. Při pohovorech býval nejprve kádrový referent sám, pak už bývali dva a dokonce zamykali dveře. Vymlouvali mi všemožně mou víru, nabízeli mi, že nemusím vystoupit z církve, jen jim mám slíbit, že nebudu chodit do kostela. „Ale já budu chodit,“ odpověděla jsem. „Tak nám aspoň slibte, že budete chodit někam jinam, aby vás případně neviděli vaši žáci,“ snažili se dále. „To vám neslíbím, opravdu raději odejdu.“

Nejvíce jim vadilo, že jsem při těchto rozhovorech byla (díky Bohu) úplně klidná a usměvavá a stále jsem jim opakovala, že nechápu, proč nemohu odejít hned. Nakonec jsem ještě složila úspěšně všechny zkoušky na výbornou, i tu poslední z politické ekonomie - a byla ze školy vyloučena. Děkan fakulty si mě nechal zavolat, omlouval se mi, že je mu líto, že musí vyloučit tak nadanou studentku, ale že má své směrnice a je kontrolován shora, takže se nedá nic dělat. Nechala jsem si vystavit písemné potvrzení o důvodech vyloučení, mám ho schované na památku.

Toto všechno šlo jakoby mimo mne. Příliš jsem si vážila daru víry, a proto jsem vlastně nezažila žádné rozhodování, spíše radost, že mi mou víru nemůže nikdo vzít.

Horší to bylo potom. Téměř 3/4 roku jsem nikde nesehnala zaměstnání, i když jsem byla ochotna dělat cokoliv, i uklízečku v nemocnici, ale to bych prý ovlivňovala pacienty. Často už bylo místo téměř jisté, dokonce několikrát mi bylo řečeno až v den nástupu do zaměstnání: „Vás, soudružko, nemůžeme vzít. Je nám líto.“ Naše finanční situace doma nebyla moc dobrá, a proto mě hodně trápilo, že nemohu svým výdělkem rodičům pomoci a jsem jim na krku.“ Začal mě bolet žaludek, cítila jsem se hrozně unavená, a nakonec jsem skončila na delší dobu v nemocnici s teplotami - nikdo nevěděl, co mi je. V listopadu přijel kádrový referent z Olomouce až k nám domů zeptat se, jestli jsem si to nerozmyslela, že se mohu vrátit. Myslím, že moc dobře věděl, že stále ještě nemám místo.

Teprve v únoru jsem sehnala místo prodavačky v obchodě s potravinami, což bylo pro mne hodně obtížné, protože jsem byla po dětské obrně a několika operacích nohy. Brzy mě ale posadili do pokladny, udělali výjimku, i když jsem nebyla vyučená prodavačka. Za několik let potom jsem sehnala místo fakturantky, vdala jsem se a ještě dlouho jsem doučovala děti matematiku.

Jsem vděčná Bohu, že byl se mnou a uchoval mi milost víry. Víím, že mnohem těžší to měli ti, kteří měli nějaké postavení a starali se o rodinu. U mne vlastně o nic nešlo. Po „sametové“ revoluci jsem si udělala katechetický kurz a učila 5 let náboženství, takže jsem se k dětem stejně dostala. A teď, když ze zdravotních důvodů a pro jiné úkoly již neučím, pokračuje v tom moje dcera, která vystudovala teologickou fakultu v Olomouci. Ta dcera, která v 7 letech umírala, když jí zjistili nádor na mozku a její stav byl beznadějný. Bůh je opravdu úžasný.

Růžena Svobodová, Zlín

Svaté přijímání ve vězení

Psal se rok 1948, když jsem byla zatčena a odsouzena dle § 231 pro velezradu na 10 let. Mé zatčení nemělo s náboženstvím nic společného, to by byl druhý příběh, který je ve své tragičnosti až komický, ale o tom třeba jindy.

Varnsdorf. Národní podnik Elite - výroba punčoch. Každé ráno se k hlavní bráně blíží dva průvody: jeden černý - jeptišky, druhý šedohnědý - trestankyně v doprovodu milicionářek. Nesměly jsme spolu mluvit, ale očima a lehkými úsměvy jsme se zdravily. Kupodivu, pracovaly jsme ve stejné hale, ale vzdálenost mezi námi byla nejméně čtyřicetimetrová. Upravovaly jsme punčochy na export, sešivaly do páru, sáčkovaly, balily. Řeholní sestry taktéž. Jen já jsem dělala jinou práci: já jsem ty punčochy „razilá.“ Byla to strojová práce - a ten stroj, ta razička - stál mimo řadu pracovních stolů, více ke středu haly. Proč? Musela jsem totiž orazítkovat i ty punčochy, které zpracovávaly řeholnice. Na jednom regálu jsem vždy měla 1000 párů punčoch. Ale nebyly to jen lehké silonky, existovaly i teplé punčochy. Těch regálů jsem musela udělat aspoň deset denně, tedy 10 000 párů.

Regály od sestřiček mi vozily milicionářky. A jednou v těch teplých punčochách jsem nahmatala lístek - maličký složený papírek s otázkou: Kolik by vás chtělo přijmout Tělo Páně?

Listeček jsem spolkla. To byla naprostá jistota, že mi jej nikdo nevezme. Nepozorovaně jsem napsala na etiketu: „Nemáme možnost sv. zpovědi.“ - Ale jak to dostat k jeptiškám? Chytila jsem pár punčoch, zasunula napsané dovnitř a čekala, až se milicionářky budou bavit. Potom jsem chytila regál a přes zákaz jsem jej vezla sama k řeholnicím a hlasitě bědovala, že celý regál udělaly špatně. Než se milicionářky vzpamatovaly, už sestřičky pochopily, rozebraly si punčochy a zase je stočily, ale dle pozorování moji odpověď našly. Já jsem se omluvila, že jsem našim strážkyním nechtěla rušit svačinu a že ten regál spěchá. Během několika minut už mi milice tlačila onen regál zpět, že je „opravený.“ V něm jsem pozorně pátrala a také našla odpověď: „Dostanete dispens.“

A tak byla navázána korespondence. Pro mne to byla stresová doba. Komu se svěřit? Komu mohu věřit? Vždyť mezi námi „politickými“ byly ještě ženy trestané lidovými soudy, a ty byly všechny příliš zadobře s vězeňskými velitelkami. Nakonec se mi podařilo vytipovat deset trestankyní a obeznámit je, jak velkolepá událost nás čeká. Společně se modlit nešlo, ale v době po návratu z továrny jsme se domlouvaly, jak nejlépe uctít tu Nejsvětější návštěvu. Na jedné straně věznice byl prázdný malý půdní prostor. Tam jsme plánovaly dát z nejbližší cely stůl pokrytý čistým prostěradlem, aby každá z nás mohla být se svým Spasitelem chvíli sama.

Uběhly tři týdny, než jsem dostala avízo: Dnes!!! Mezi teplými punčochami jsem nahmatala malou krabičku jako od šperku. Ještě teď se chvěji při vzpomínce, jak se mi trásl ruce, když jsem ji strkala za nádra. Potom jsem při další práci hovořila stále s Pánem, a samozřejmě špatně orazítkovala celých sto párů. Ale to nic, jen ať už skončí šichta, ať už jsme ve věznici, tam na půdě, ať můžeme padnout na kolena.

Byla jsem si jistá, že moje kolegyně už tuší, neboť práce probíhala v nezvyklém tichu.

Na cestě do věznice se několika ženám „rozvázaly“ boty. To aby při šněrování mohly utrhout pár pampelišek a podobná kvítka, když jsme byly tak úplně chudé, že jsme Pánu mohly nabídnout jen naše provinění a prosit za odpuštění. Konečně jsme dorazily. Ale hrůza! V době naší práce byla „šfára.“ Kdo prodělal kriminál, tomu nemusím vysvětlovat. A ostatním? Ze slameníku vyházen celý obsah na podlahu (většinou to byla jen slamená drť), z poliček zpěevracené všechny věci, vyházené rezervní prádlo, v tom všem smetí, zabláčené stopy na podlahách atd., atd. Měly jsme co dělat, abychom do večerky mohly zalehnout ke spaní. Stála jsem nad tou spouští jak solný sloup a v duchu jsem prosila: Pane Ježíši, nevypadni mi do té haldy smetí, zůstaň u mne!

A přišla pro mne téměř bezesná noc a ráno, kdy jsem nevěděla, jak se umýt, protože tu nejdražší krabičku jsem nemohla nikam odložit. A byla další šichta. Sestřičky se zvědavě dívaly po nás, ale nedočkaly se jásotu v očích, ani blaženého úsměvu. A přešla další šichta a cesta do věznice. Doufaly jsme, že teď, teď už přijde Spasitel do našich srdcí. K našemu úleku stála před věznicí celá „generalita“ z Liberce a snad i z Prahy. Opět byly nástupy a sepisování našich personálií (jako by to neměli všechno dávno od zatčení) a nebylo volno, nebylo.

Už jsem byla zoufalá. Už jsem myslela jen na to, proč Pán Ježíš musí být sekýrován takhle s námi, proč se s ním nemůžeme spojit. I v té jeho těsné blízkosti jsem se cítila nešťastná a zodpovědná za jeho božské Tělo.

A přišel den třetí a třetí pracovní směna. Byla sobota, tenkrát ještě nevikendová. K sestřičkám jsem se neodvážila podívat, také nebylo možné poslat zprávu, protože nebyly teplé punčochy a v silonkách to pochopitelně nešlo. A byl konec práce. Už jsme se řadily do „štrůdlu“, když někoho z mistrů napadlo, že by nás měli „prošacovat“, jestli jsme neukradly nějaké punčochy pro návštěvy. Jak hloupé, pokořující podezření. Kriminální živly a my, politické, to jim bylo totéž! Ale znamenalo to svléknout se do naha. Nás deset se už dorozumívalo očima a modlily jsme se div ne nahlas.

A já jsem prošla, aniž by mě vytáhli k prohlídce.

Konečně ve věznici, konečně chvíle oddechu a klidu! Seděla jsem na své palandě a naposled v tichosti rozmlouvala s Pánem. Dívčata připravila půdu. Stůl pokrytý prostěradlem s lahvičkou od léků s několika kvítky a já jsem tam položila onu vzácnou krabičku. Otevřely jsme ji. V ozdobném šátečku se skrývalo deset bílých zcela neporušených hostií. Pak už jsme přistupovaly každá sama, aby přivítala Pána a přijala Jej do svého srdce. Příští den se konečně sestřičky dočkaly naší radosti.

Tak s námi strávil Pán Ježíš tři dny ve věznici. Jistě pochopíte, že se můj podpis pod tento příběh nehodí. Stát se Kristovým svatostánkem je úžasná věc. O tom se dá vyprávět, ale beze jména.

Tu krabičku a šáteček mám dosud. Prošla všemi věznicemi a komandy. Nikdy nebyla odhalena.

Autorka příběhu je z Ostravy

Z HÁJEMSTVÍ TÓNŮ A SLOV

Pocta králi komiků

Před 40 lety zemřel Vlasta Burian

Vlasta Burian (9. 4. 1891, † 31. 1. 1962), známý český herec a divadelní ředitel, bývá nazýván králem komiků. Působil na pražských předměstských scénách a kabaretech a posléze ve svém vlastním divadle. Vynikal bohatým rejstříkem hlasových a mimických prostředků, smyslem pro charakteristický detail, groteskní nadsázku a improvizaci. Vytvořil řadu jedinečných hereckých kreací, ale srdce diváků si především získal nezapomenutelnými filmovými rolemi v několika desítkách filmů, které natočil zejména ve spolupráci s režiséry K. Lamačem a M. Fričem. Mezi nejznámější patří Ducháček to zařídí, U pokladny stál, Anton Špelec, ostrostřelec, Revizor, Přednosta stanice, C. k. polní maršálek, To neznáte Hadimršku, Tři vejce do skla, Funebrák a nepřehledná řada dalších. Diváky si podmanil zejména bravurním herectvím, životním optimismem a pochopením pro problémy prostého člověka. 8. února letošního roku byla urna s jeho tělesnými pozůstatky uložena na vyšehradském hřbitově. Bohoslužbu slova v kapitulním chrámu sv. Petra a Pavla na Vyšehradě, která uložení předcházela, vedl prof. Dr. Tomáš Halík. Otiskujeme zde jeho promluvu:*

O Vlastu Burianovi bylo již řečeno mnoho jako umělci a člověku a nemám, co bych k tomu dodal; proto mi dovolu věnovat tuto meditaci tomu, čemu on zasvětil celý život: humoru.

Vstoupíme-li do posvátného prostoru, nasazujeme obvykle vážnou tvář, pohřbíváme-li ostatky člověka - byť 40 let po jeho smrti - zdá se, že je na místě smutný tón, a pohřbíváme-li navíc krále, očekáváme řeči slavnostně truchlivé. Ale

my pohřbíváme krále českého humoru - a tak ani v tuto chvíli nesmíme s ním pohřbit humor. Vztít Čechům humor, to by znamenalo kulturně a duchovně vykastrovat tento národ - z humoru bereme vláhu a sílu a právě tehdy, kdykoli jsme byli slabí a bezbranní, byl humor naší silou a zbraní - často jedinou zbraní - proti nadutosti, pokrytectví, aroganci moci, byl mocí bezmocných. Humor svlékal pyšné císaře z jejich fiktivních nových šatů, osvobodivě ukazoval nahou pravdu.

Humor je ze své podstaty na straně pravdy a svobody - proto se ho jistý typ lidí tolik bojí. Inkvizitorský mnich Jörg z Eccova románu Jméno růže se dopouští zločinů, aby se na světlo světa nedostal Aristotelův spis o smíchu a je přesvědčen, že Kristus se nikdy nesmál.

Osobně jsem přesvědčen o pravém opaku: považuji za podstatné, že Ježíš své učení nepředával v podobě katechismů a teologických traktátů, nýbrž převážně formou podobenství - krátkých příběhů ze života, které se svou strukturou náramně podobají židovským anekdotám; ne náhodou obojí uzrálo na stejném kmene hebrejské moudrosti.

Když se Ježíše ptají, co je to Boží království, odpovídá: jeden člověk měl dva syny, ten mladší si nechal vyplatit dědictví, avšak propil ho s děvčkami... a tak dále, kdo nezná ten nádherný příběh o marnotratném synu, ať se zastydí a doplní si vzdělání. Anebo v dnešním evangeliu: na otázku, co je to Boží milosrdenství, Ježíš neříká: nejdřív si musíme definovat Boha, pak jeho milosrdenství..., ale vypráví anekdotický příběh o ženě, která ztratila minci, a když ji našla, svolala své sousedky: Děvčata, našla jsem tu dvacku pod postelí, hned

přijďte, to musíme spolu oslavit! A Ježíš dodává: Právě tak oslaví Bůh každého hříšníka, který se zakutálel a znovu se našel - má z něj větší radost než z 99 spravedlivých, kteří pokání nepotřebují.

Ruský fyzik Nalimov napsal, že existují tři druhy osvětlení, tři osvobozující průlomů k pravdě, každý je spojen s jiným citoslovcem: AHA - když rozumově pochopím jádro zapeklitého problému, Ó - když v posvátném úžasu zmlknu před vznešeným tajemstvím a HAHA - když pochopím vtip. Jsem přesvědčen, že při Ježíšových kázáních se ozývaly všechny tři tyto citoslovce - a že my budeme vpravdě Kristovými učedníky až tehdy, až se v našich kostelích a sborech budou také při hlásání víry ozývat všechny tři tyto citoslovce, včetně osvobodivého HAHA.

Kdyby se teď uprostřed pietního obřadu nad těmito urnami a našimi slavnost-

ními obličejí rozlehl chrámovou prostorem bujarý a herojský chechot Vlasty Buriana a jeho věrné ženy Františky, Niny - řekl, že si ji vybral právě pro její stříbrný hrdliččí smích v jevišti - nebylo by to nic nenáležitého. Ba - byla by to možná nejadekvátnejší forma jejich modlitby, kterou definujeme jako pozdvižení mysli k Bohu.

Svatý Augustin říká, že kdokoliv opravdu miluje - ať už je bezprostředním předmětem jeho lásky cokoliv - už tím je nezadržitelně na cestě Boží, protože Bůh je láska. A když člověk svobodně překročí sebe sama, osvobodí se od „ducha tíže“ a pozvedne mysl v osvobodivém smíchu, nemíří tím jeho duše k tajemným výšinám, jimiž se svobodně rozléhá nádherný chorál Božího smíchu?

Bible na jednom místě mluví o Božím smíchu, v žalmu druhém. Píše se tam o Hospodinově smíchu nad modlami, které proti němu vztyčila pošetilá pýcha mocnářů. Podle mého hlubokého přesvědčení opakem víry není ateismus; mnohé z toho, co nazýváme ateismem, jen kriticky a prospěšně očišťuje víru od jejích karikatur a pokleslých forem. Opakem, protikladem a hlavním nepřítelem víry je pověra, modloslužba. Modloslužbě propadá ten, kdo bere příliš vážně něco, co si takovou vážnost nezaslouhuje. Peníze, politika, sex, kariéra, moc - to všechno má jistě v životě svou váhu, ale kdo tomu propůjčuje vážnost poslední a nejvyšší - činí-li z toho boha, neboť podle Martina Luthera Bůh je pro nás to, čemu prostě přikládáme nejvyšší význam - jsme k tomu připoutáni, začíná nás to zotročovat. Umíme-li se tomu zasmát, jsme na cestě k prostoru svobody od model, kterému říkáme víra: důvěra v to, co tvoří základ a hlubinu života a co je důvěry, lásky a naděje skutečně hodné.

Není náhoda, že lidé zdravé zbožnosti - na rozdíl od hořkého skepticismu nevěry a křečovitého fanatismu bigotnosti či pokryteckého a skuhravého pobožnickářství - byli vždy lidmi překypujícími humorem: od chasidských rabínů přes svatého Františka z Asissi, Filipa Neri či Tomáše Moora po Chestertona a Jana XXIII.

Když se někdy pokouším překonat předsudky lidí ve věcech náboženství, přirovnávám víru ke smyslu pro humor. Vycházím z jedné sci-fi povídky o zemi, kde zakázali smích, protože humor údajně narušoval pořádek, zdržoval výrobu a ekonomický rozvoj. Ale protože vše zakázané budí - zvláště u mládeže - zájem, vypátrali někteří mladí kdesi ukrytého „mistra humoru“ a prosili ho, aby je naučil smát se. Zahrnovali ho řadou praktických otázek: „Je třeba na konci vyprávění takzvaného vtipu zvýšit hlas, načež ten druhý roztáhne ústa, rozhýbá bránici, zčervená a začne hýkat? Máme nejdříve hýkat a pak rozhýbat bránici, nebo nejprve zkřivit tvář, zatímco břicho ještě zůstává nehybné - nebo naopak? Jak je to správné?“ Starý mistr z nich byl dokonale nešťastný: „To všechno k tomu sice patří, ale v tom to není“, opakoval postě, „to musíte nejdříve pochopit vtip a pak už to půjde všechno samo, jedno přes druhé!“ Mnozí posluchači se od něj zklamaně odvrátili: „To je velmi podezřelá, nevědecká, okultní záležitost, tenhle humor, pokud se odvolává na jakési tajemno, které nelze vyjádřit v termínech behaviorálních operací - zřejmě je to jen babská pověra či podvod a opium lidu, ve skutečnosti nic takového neexistuje!“ Některým však cestou zpět došly jeho vtipy a začali se spontánně řehnat, aniž by museli koordinovat pohyby úst a břicha.

Záleží víra v souhlasu s dogmaty? Ptáte se mne. Ano, to k tomu patří: víra není bezobsažná, ale nelze ji redukovat na světonázor a dogmata. Spočívá víra v morálním jednání? Ano, víra se musí projevat v praktickém životě a má svá etická pravidla, avšak víru nelze redukovat na morálku, zákazy a příkazy. Znamená zbožnost hlavně pravidelnou modlitbu a návštěvu kostela? Ovšemže živá víra se artikuluje v modlitbě soukromé i společné a je přirozené, že věřící lidé se spolu sdružují a scházejí, ale víra se nerovná členství v náboženské instituci a nespočívá jen ve vykonávání obřadů. To vše provází víru jako humor se vyjadřuje tělesnými a psychickými projevy smíchu, avšak základem je tajemná jiskra, která přeskočí mezi Bohem a duší a té říkáme milost - připodobnil bych jí smyslu pro humor.

Vlasta Burian s Jaroslavem Marvanem

Je teoreticky možné, že někdo pokládá za pravdivá všechna dogmata a navštěvuje pravidelně bohoslužby, ba pociťuje přitom ušlechtilé pohnutí mysli, ale není vůbec věřícím člověkem, nemá „milost víry“ nebo milosti odpovídající „ctnost víry“, prostě ta jiskra nepřeskočila, člověk se jí neotevřel nebo jí něco v jeho nitru uhasilo. Zpravidla to nejsou pochybnosti, nýbrž „světské starosti“ a „pýcha života“, jak praví Písmo.

Humor osvobozuje a uzdravuje, ve smyslu tělesném, duševním i duchovním; humor a lidé, kteří ho umějí rozdávat, jsou velkým projevem Boží štědrosti a lásky k nám. Prožijme i tuto chvíli u hrobu s myslí veselou. Když na venkovských pohřbech hraje dechovka smutné písně a na cestě domů hned za hřbitovní zdi naladí veselé tóny, není to projev necitlivosti a profesionálního cynismu; spíše jsem to vždy chápal jako přinejmenším implicitní víru ve vzkříšení: v to, že tragika a smutek, jakkoliv mají v našem životě své místo, nebudou a nesmějí mít poslední slovo. Smích a veselí, pokud jsou to upřímné a laskavé projevy svobodného srdce, jsou přikývnutím k životu a tím - alespoň implicitně - i k tomu, který nám ho s radostí dal. Do této ruky dárce a tvůrce světa teď s důvěrou a vděčností svěřujeme život těchto dvou šťastných lidí, kteří směli být i uprostřed životních těžkostí dárce radosti.

Tomáš Halík, převzato z ČBK

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Zámek v Buchlovicích

Zapomenutá schůzka

Události kolem první světové války jsou většinou v obecném povědomí, ale víme co tomuto celosvětovému konfliktu předcházelo?

Nedaleko královského města Uherské Hradiště se nachází zámek Buchlovice z přelomu 17. a 18. století, který je postaven ve stylu italské barokní vily. Autorem této přední památky vrcholného baroka v moravském prostředí byl toskánský architekt Domenico Martinelli (1650-1718). Na Moravě zanechal na třicet staveb a k jeho zákazníkům patřili Lichtenštejnové a hlavně Kounicové. Zámek byl na počátku minulého století upravován architektem Dominikem Feyem jako reprezentační sídlo majitele zámku, rakousko-uherského diplomata Leopolda II. Berchtolda. A právě tohle je člověk, který nás zajímá.

Leopold se narodil v roce 1863 ve Vídni jako jediný syn hraběte Zikmunda II. Berchtolda. Svou politickou dráhu nastoupil po studiích v Hodoníně a později v Brně. Po složení diplomatických zkoušek působil na velvyslanectvích v Paříži a Londýně a konečně v roce 1906 byl jmenován velvyslancem v Petrohradě. Ve dnech 15. - 16. září 1908 zorga-

nizoval právě na zámku v Buchlovicích schůzku ministra zahraničních věcí Rakouska-Uherska hraběte Aloise Lexy z Aehrenthalu a zahraničního ministra carské vlády Alexandra Petroviče Izvolského.

Po odstoupení hraběte Aehrenthalu v roce 1912 byl hrabě Berchtold povolán, aby zastával funkci ministra zahraničních věcí Rakouska-Uherska. Z této funkce odstoupil a o rok později (1916) se stal vrchním hofmistrem následníka trůnu Karla. Když se tento stal císařem, byl Berchtold jmenován jeho nejvyšším komořím. Po odstoupení císaře Karla I. se vzdal Leopold II. své politické činnosti a žil v soukromí. Po válce měl velké potíže s návratem do Buchlovic. Poslední léta svého života trávil na zámku Pereszyne v Uhrách, kde roku 1942 zemřel. Vraťme se ale zpět do roku 1908 k setkání diplomatů v Buchlovicích. Schůzka se konala v rohovém kabinetu sousedícím s kuřáckým salonem. Toto setkání, kterým vstoupil buchlovický zámek do evropských dějin, připomíná pamětní deska nad krbem.

Předmětem jednání mezi Aehrenthalem a Izvolským byla situace na Bal-

káně, který v té době představoval ohnisko politického napětí v Evropě. Rakousko-Uhersko usilovalo především o připojení Bosny a Hercegoviny ke svému území a Rusko požadovalo volný průjezd svých válečných lodí Dardanely. Mezi oběma mocenskými celky se rozpoutal boj o to, v čí prospěch a jakým způsobem bude balkánská otázka vyřešena. V diplomacii se praktikovala metoda „fait accompli“ - metoda dokonání činu, jímž měla být druhá strana bez dlouhého vyjednávání postavena před hotovou věc.

Aehrenthal i Izvolský si byli vědomi toho, že s ohledem na poměry ve svých zemích nemohou zatím riskovat válku. Oba ministři se na svých požadavcích zdánlivě dohodli, ale jejich naplnění si každý vykládal jinak. Aehrenthal na svého kolegu nakonec vyzrál. Aniž byla otázka anexe Bosny a Hercegoviny předložena vídeňskému parlamentu s ruskými požadavky, jak předpokládal Izvolský, vydal císař František Josef I. v říjnu 1908 prohlášení o obsazení a správě tohoto území Rakousko-Uherskem.

Válečný konflikt na sebe po řadě dalších anexí nenechal dlouho čekat. Po atentátu na následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este v Sarajevu 28. června

1914 zaslal Leopold II. Berchtold jako ministr zahraničních věcí Srbsku rakouské ultimátum. Bylo odmítnuto a této zemi byla vypovězena válka. Buchlovický zámek se tak stal svědkem jedné z událostí, které vedly k vypuknutí I. světové války.

Z kroniky hraběcího rodu

Rod Berchtoldů z Uherčic původem pochází z Tyrolska a na Moravu přišel v době třicetileté války. Z panského stavu byli Berchtoldové povýšeni v roce 1673 do stavu hraběcího. Jejich čtvrcený rodový erb obsahuje po různých polepšeníh černou říšskou orlici ve zlatém poli a lva se stříbrným štítem s červeným a stříbrným kosmým pruhem. Ten lev v jejich rodovém znaku je tam prý proto, že jeden z předků Berchtoldů zasadil v roce 1278 českému králi Přemyslu Otakarovi II. smrtelnou ránu na Moravském poli.

Ale vraťme se opět k historii rodu. **Císařský rada Jakub Berchtold** zakoupil na Moravě Uherčice a byl v roce 1633 povýšen do panského stavu. V roce 1673 byli Berchtoldové povýšeni do stavu hraběcího. Kromě Uherčic získali Berchtoldové na Moravě také panství Buchlov a Buchlovice a také statky v Čechách. Z široce rozvětveného rodu vynikli především bratři Leopold a Bedřich Berchtold.

Hrabě Leopold Berchtold (1759-1809) proslul jako filantrop a štědrý podporovatel humanitních zařízení, která studoval v zahraničí a pak zakládal na svém panství na Moravě a také v Praze i ve Vídni. Když zdědil buchlovské panství, proměnil zámek v Buchlovicích v nemocnici. Zemřel jako oběť infekční choroby, když pečoval o raněné v napoleonských válkách po bitvě u Aspern.

Hrabě Bedřich Berchtold (1780-1876) vystudoval medicínu, provozoval lékařskou praxi, ale později se věnoval botanice a cestování. Spolu s J.S. Preslem začal vydávat v letech 1823-35 známý „Rostlinář“, přispíval do mnoha odborných a vědeckých časopisů. V letech 1835-55 podnikl mnoho cest po Evropě

a Středním východě, později navštívil i Brazílii. Byl členem vědeckých společností doma i v zahraničí, byl podporovatelem rozvoje vysokých škol u nás, stál u zrodu Muzea Království českého a podobných institucí v Řezně, Edinburgu aj.

Starší syn Leopolda Berchtolda **Zikmund Berchtold** vystudoval práva a později se věnoval vojenské kariéře. Byl nadporučíkem husarského pluku a později gardistou při uherské stráž. Roku 1828 se oženil s Ludmilou, komtesou neobyčejně krásnou, rodem Vratislavovou z Mitrovic.

V roce 1848 se hrabě Zikmund Berchtold aktivně zúčastnil maďarského povstání proti císaři a po jeho potlačení byl odsouzen k trestu smrti provazem. Na prosbu jeho choti mu však císař František Josef I. udělil milost a trest smrti mu změnil na domácí vězení na buchlovském panství. O svazku Zikmunda Berchtolda s Ludmilou Vratislavovou z Mitrovic se hovoří jako o ideálním manželství. Oba manželé zemřeli pak také krátce po sobě v roce 1869.

Jejich jediný syn **Zikmund Samuel Corsinus Berchtold** se narodil v roce 1834, studoval na gymnáziu, dále na lesnické a hospodářské škole. Jako lesnický a zemědělský odborník pečoval pak především o lesní hospodářství a chov koní. Jeho stáje byly vždy plné koní a každoročně pořádal v Buchlovicích jejich výstavy a přehlídky. Zikmund II. byl c. k. komořím, tajným radou, komandérem Leopoldova řádu, členem říšské rady a moravského zemského sněmu. Zastával též ministerstvem orby delegovanou funkci pro chov koní na Moravě.

Jeho jediný syn **Leopold Berchtold** se narodil v roce 1863 ve Vídni. Věnoval se politické a diplomatické kariéře. V letech 1912-15 zastával funkci rakousko-uherského ministra zahraničí. Byl to právě Leopold Berchtold, který zorganizoval tajnou diplomatickou schůzku v roce 1908 na zámku v Buchlovicích.

Leopold Berchtold měl 3 syny: Aloise nar. v roce 1894, Bélu, který zemřel ve věku jedenácti let, a Zikmunda, narozeného roku 1900. **Alois Berchtold** studoval na gymnáziu v Uh.Hradišti a absolvoval právnickou školu ve Vídni. Byl nadporučíkem československé ar-

mády v záloze a čestným rytířem maltéžského řádu.

Zikmund Berchtold studoval vysokou školu hospodářskou a stal se doktorem ekonomie. Byl rovněž nadporučíkem a čestným rytířem řádu maltéžských rytířů.

Buchlovské panství zdědil starší syn JUDr. Alois Berchtold a bydlel svobodně na zámku Buchlovice až do května 1945, kdy byl jeho majetek převeden do vlastnictví československého státu. Mladší bratr Zikmund zdědil panství v Uhrách, které mu bylo rovněž zestátněno. Oba bratři žili pak společně ve Vídni, kde koncem sedmdesátých let 20. století zemřeli. Jímí rod Berchtoldů vymřel na Moravě.

David Janík

PATRIOT Club, Uherské Hradiště

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu
hudby z naší vlasti
na radiové stanici

1450 AM

v neděli v 9.00 am
a v úterý a ve čtvrtek
v 9.30 pm

NEW CZECH RADIO SCHEDULE

for the Cleveland Area

WERE 1300 AM

Saturdays 2.00 – 3.00 p.m.

Sundays 1.00 – 3.00 p.m.

Host Joe Kocáb

České nedělní bohoslužby
v kostele P. Marie Svatoňské
2414 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804
jsou v sobotu v 6.15 h. večer

MLADÝM

Mohutné traverzy v podobě kříže nalezené v troskách mrakodrapů v New Yorku po teroristickém útoku 11. září 2001 a vztýčené na místě katastrofy jako památník všem obětem.

Tvůj kříž

Boží moudrost si od věčnosti vyhlédla kříž, který ti dala jako nejdrahoccennější dar svého srdce. Dříve než ti tento kříž poslal, spočinulo na něm jeho vševědoucí oko, promyslel jej svým božským rozumem a pozdravil svou moudrou spravedlností. Svým láskyplným smilováním jej prohrál, svými oběma rukama potěžkal, není-li o milimetr větší a o miligram těžší. A poželhal jej svým nejsvětějším jménem, pomazal svou milostí, provoněl svou útěchou a pak se ještě jednou podíval na tebe a na tvou odvahu. Pak teprve byl ti odeslán z nebe jako zvláštní Boží pozdrav, jako almužna jeho milosrdné lásky pro tebe.

Sv. František Saleský

Milý Bože, nejvíc se svého se mi líbí osmaš. Prosí ji ho dlouho nebo se ti povede hned napoprve? Já musím přepisovat všechno co napíše.

Lajza

Milý Bože, proč se musím modlit, když slejné víš, co chci? Ale když se to potěší, tak já se sedy modlis budu.

Luzana

Z knihy: Děti pší Bohu

Vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2000

Praying for Hollywood

An interview with Karen Covell

On June 1, 2001, a unique ministry was launched in Hollywood. Sponsored by Inter-Mission, a 4,000-member interdenominational network organization for Christians who work in the entertainment industry, the Hollywood Prayer Network is reaching into the broader church, seeking new apostles to pray for Hollywood. Television producer Karen Covell, who has been involved for many years in bringing together and strengthening the Christian community in Hollywood, is the founding director of the new ministry.

Karen, why do we need apostles of prayer for Hollywood?

We have started many different ministries to build up Christians in Hollywood, but until now no one has coordinated believers just to bathe this powerful industry in prayer, to multiply the efforts of good people here, and to move the hearts of the creative people in the industry toward God. The church needs to "adopt" the entertainment industry the way it adopts any mission area around the world - principally by sending prayer and then missionaries.

A lot of Christians will have a problem with the notion of Hollywood as a mission field. You have to admit; the red-carpet procession on Oscar night doesn't exactly make this town look needy.

On the surface we don't look needy, which is the main reason the church doesn't reach out to this place. The people of Hollywood seem to have everything the world has to give: money, power, beauty, and talent. But from an eternal perspective, most people here don't have any faith or lasting hope. They carry the constant burden of having no moral compass outside of themselves. There is a spiritual poverty here that takes a much more serious toll on human beings than material poverty takes in other places. And of course, the spiritual wounds of people here spill out through movie and television screens into every corner of the world.

Would you agree that focusing on projects instead of the people who are the media makers is a mistake the church has made?

Absolutely. Much of what we Christians do in media are isolated, underfunded projects marked by flaws that indicate they are coming from outsiders to the business. They do not make a cultural impact and rarely even impact the Christian subculture. But we don't have to operate this way. God wants us to reach out in love to the masters of the media here in Hollywood to win them over to do the work for us.

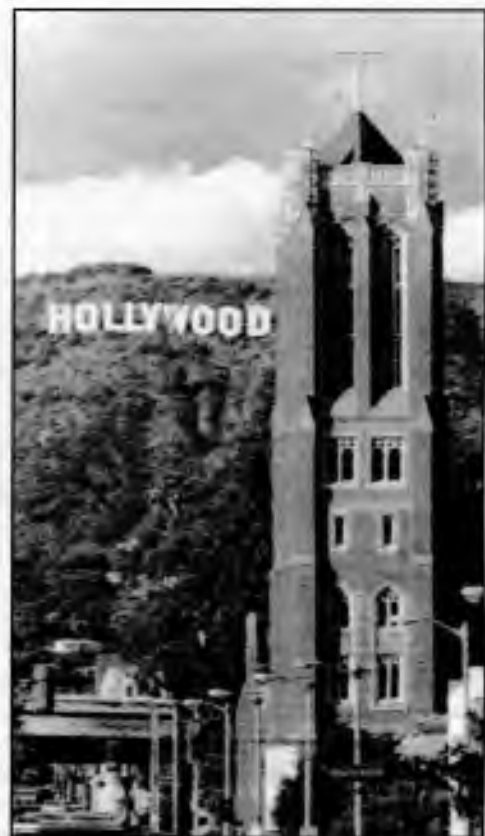
The content coming out of the entertainment industry will not change until the hearts of the people creating the content change and the only way that hearts will change is through the power of God. The entertainment industry has been called "the new church of the masses" because of the tremendous influence it exerts on our culture. Every day millions of children absorb the world view that comes to them through television, music, and the movies - all coming from a small group of people, most of whom are separated from any kind of faith community that might give them an ethical or spiritual framework for what they do.

What's the main change that you think needs to happen in the Christian church's work in the media?

Our goal in Hollywood must be much broader than to get the industry to start making "family films." We want the people in the industry to become followers of Christ so they will have the joy and hope of a relationship with Jesus. Family films are fine, but they aren't going to change Hollywood. Industry executives will make them if they are convinced they will make money, and then they are just one more kind of commodity to fuel the climate here of terror, arrogance, and greed. But if their hearts change, then the whole climate of the business will change, and they will end up making genuinely better films.

What is the Hollywood Prayer Network, and what are your hopes for it?

The network is a nonprofit, interdenominational prayer group based here in Hollywood that is composed of Christians from all across the country. Every month we send

This church houses the Hollywood Prayer Network.

particular prayer intentions for the industry via mail or E-mail to those people who have committed to be prayer partners. We also have a sticker campaign called "Remote Prayer" that involves putting a prayer-reminder sticker on the television remote. We would like eventually to get prayer groups to adopt each of the Hollywood studios and networks, to subscribe to industry trade papers, and send promises of prayer to executives of television and film projects.

How can people get involved?

There is more information online at www.hollywoodprayernetwork.org. People can E-mail their commitment to pray to hollywoodprayermet@earthlink.net. If they don't have E-mail, they can call 888-526-9287, ext. 304. We need names and contact information for the prayer partners.

This is going to be a paradigm shift for the church to move from condemning Hollywood to embracing it in prayer. But to paraphrase the gospel, "God did not send the church into Hollywood to condemn it, but rather that through the church Hollywood might be saved."

Liguorian, January 2002

Paths of Glory and Tribulations

In early 869 a new confrontation between Moravia and Franconia took place. A large scale military expedition was planned for the summer of that year by Louis the German against the Czechs and the Serbs, while the Bavarians under the command of Karlman, the oldest son of Louis, were to attack the army of Rastislav's nephew Svatopluk while the third army led by the king was to crush the forces of Rastislav. The Frankish army sacked a large part of the country but failed to conquer the superb stronghold of the Moravian Prince so that Rastislav remained in power.

Prince Kocel remained neutral during the conflicts, but used diplomatic means by sending envoys to the Pope in 869 and requesting that Methodius be allowed to return to Moravia. Pope Hadrian II. appointed Methodius his legate for the Slavic countries, authorized the celebration of Slavonic liturgy, and later consecrated him as Archbishop of Pannonia and Moravia. Later that year Methodius left Rome for Kocel's country to take over the church administration in his principality.

It seemed that Rastislav had achieved his aim at last. The more surprising and unexpected was his sudden fall. After a military expedition in August 869 Svatopluk, who had probably ruled under Rastislav's supremacy as apanage prince in Nitra, decided to make peace with Karlman. Svatopluk eventually succeeded by deception in capturing Rastislav and turning him over to the Franks who then achieved control of the entire country. The Frankish King ordered that Rastislav be blinded and held in captivity until his death. Methodius did not escape captivity either. In spite of his appointment by the Pope, the Bavarian bishops accused him of illegally usurping the administration of territories belonging to them, and had him imprisoned in a monastery.

The actual Frankish occupation of Moravia was strongly opposed by the Moravians. Their resistance increased when Karlman took Svatopluk prisoner. The Moravians elected Slavomir, a relative of Rastislav, as their Prince, and under his leadership started a war against the Frankish counts, designated by Karlman as administrators of the country. The Frankish forces were unable to suppress the Moravian rebellion and Karlman foolishly entrusted the command of a new army to Svatopluk. In same way that he had betrayed Rastislav, Svatopluk led the

army to Rastislav's famous old fort, but then switched sides and as their leader, inflicted a crushing defeat upon the Franks. After these battles, the Bavarian priests were again expelled from Moravia. To his credit, Svatopluk then petitioned Louis the German for the release of Methodius. Pope John VIII., in a series of sharply formulated letters, threatened the Bavarian bishops with excommunication unless they released Methodius.

It was only after the papal intervention that Methodius was able to return at last to Moravia, where Svatopluk turned over the ecclesiastic administration to his jurisdiction. Though a titular Archbishop of Pannonia, Methodius could not assume its administration due to Kocel's inability to assert his independence of the Empire. Pannonia remained a Frankish mark under the church administration of the Archbishop of Salzburg.

In 874 Svatopluk negotiated an agreement with King Louis the German by pledging to pay an annual levy to him in exchange for the king's assurance that no military action be undertaken against Moravia. Taking advantage of this settlement, Svatopluk began to expand his sphere of influence toward the region to the north and west of the Danube. He gradually asserted his domination over the Bohemian leaders first through Prince Bořivoj and after the latter's death Svatopluk became their ruler. He further expanded his realm to include the Polabian Serbs, the Slavs along the Oder River, southern Poland, the east region of Zemplin and northern Pannonia as far as Lake Balaton, so that his empire bordered the Bulgarian Empire. The decade between 874 and 884 was the period of the greatest expansion of the Great Moravian Empire.

It was also a period when the Slavonic Church flourished in Moravia. Even though archeological sources do not positively trace the activities of the Cyrillo-Methodian mission, the remnants of the church complex

Prince Svatopluk on his death bed implores his 3 sons to retain solidarity by demonstrating to them the combined strength of several rods tied together.

located on the hill of Sady near the Staré Město hints at probable existence of a Byzantine cupola and narthexes which could have served as church school. Several other finds in this locale suggest that the Staré Město walled site which flourished in the second half of the 9th century was the "Veligrad" (Velehrad) referred to in later medieval tradition. It is entirely possible that the Slavonic Church had its center here, while the Latin clergy and rite prevailed at the Mikulčice walled site and that Methodius's residence and the place of his burial could have been the Sady Hill.

After the Place of Forchheim the Bavarian clergy were able to return to Moravia again, and there is evidence that Svatopluk's magnates favored these Latin priests. They in turn accused Methodius of using the Slavonic liturgy in defiance of the Pope's ban. The Pope summoned Methodius to Rome in 879 and Methodius once again defended successfully his teachings and cleared himself of the accusations of heresy. The Pope issued a bull expressly permitting the use of Slavonic liturgy throughout his archdiocese and confirming his supreme jurisdiction over it. At the same time the Pope sanctioned the Latin liturgy to co-exist alongside the Slavonic service. He even consecrated the Swabian priest Wiching as Bishop of Nitra. The papal bull actually gained Svatopluk international prestige by placing him under apostolic protection and recognizing him as sovereign ruler independent of any other secular power. The diplomatic activity of Methodius and the dissemination of

Christianity in the Slavonic language to the neighboring countries greatly helped in the enforcement of Moravian political interests, as evidenced by the baptism of Czech Prince Bořivoj by Archbishop Methodius.

Use of Slavonic liturgy and various Byzantine ecclesiastical practices observed by the disciples of Methodius continued to irritate the Latin clergy. The dispute led to an excommunication of defiant Bishop Wiching by Archbishop Methodius. Wiching appealed to Pope Stephen V who was then misled into banning Slavonic liturgy. The papal decision reached Moravia only after the death of Methodius on 6 April 885. Wiching took advantage of the situation and expelled the Slavic priests, many of whom were even sold into slavery. The leading disciples of Methodius, however, found refuge at the court of Khan Boris of Bulgaria. Thus the cultural work of the Cyrillo-Methodian mission originally intended for Moravia was passed on to Bulgaria.

During the last years of his rule, Svatopluk was at the peak of his power. His relations with the new East Frankish king Arnulf were friendly at first. Arnulf formally confirmed Svatopluk's rule over the Czechs in 890. Two years later, however, allied with the Magyars Arnulf launched a new military expedition against Moravians. The Moravians fought off this major attack as well as another Arnulf's offensive the next summer, but in spring of 894 Svatopluk died and the Great Moravian Empire began to disintegrate. Svatopluk's death revealed the extent to which Great Moravia depended on the strength of his personality. Shortly after his death the conquered territories separated from Moravia. As early as 895 the Bohemian princes voluntarily accepted Frankish supremacy and were followed by the Polabian Serbs. Pannonia was lost in struggles with the Franks and the Magyars who began to settle permanently in the Tisza basin and Pannonia.

The disintegration of the Great Moravian Empire was precipitated by the struggles for succession among Svatopluk's sons which encouraged the separatist tendencies among the individual magnates. Svatopluk's elder son, Mojmir II., eventually emerged victor of these struggles, but by then the empire shrunk to its original size. In 899 Mojmir II petitioned Pope John IX for the restoration of the Moravian archdiocese which had no bishop for several years. Pope John IX did send an archbishop and 3 other bishops to Moravia in the year 900, thus rebuilding the Moravian archdiocese, but this time based on the Latin rite. In 902 the Moravians, allied with the Bavarians against the treacherous

Saint Methodius baptized the Bohemian prince Bořivoj

Magyars, scored the last major victory. Historians theorize that by 906 Prince Mojmir II. was probably dead. The large battle at Bratislava, in which the Magyars crushed the Bavarian army on July 4, 907, was fought without the Moravians. The Great Moravia had ceased to exist by the early 10th century and the country was revived only as part of the Czech Premyslid state.

The large-scale territorial expansion undertaken by Svatopluk during the last 2 decades of the 9th century, at the time when the Great Moravian Empire flourished, gradually reached the Bohemian basin and made a major impact on the life of local population. The Bohemian princes themselves actually assisted in the promotion of Moravian influence when in the face of Frankish expansion they turned for help to the Moravian rulers. Such political contacts between the Bohemian princes and the Moravians had occurred already under Rastislav but their frequency increased substantially under his successor Svatopluk. As the power of the Great Moravian ruler Svatopluk increased, he began to intervene directly in Bohemian affairs. At the same time, the concentration of power in Bohemia was in the hands of an ever smaller number of princes, among whom the Premyslid Prince Bořivoj eventually prevailed.

There is no recorded reference to the beginning of Bořivoj's rule or of his ancestors. The central position of Bořivoj's principality at the junction of several long-distance routes must have helped Bořivoj to acquire the leading position. Equally important must have been the support he received from Moravia. Bořivoj's political skills and ambitions are confirmed by his marriage to princess Ludmila, later a martyr and first Bohemian saint who is also the first woman who-

se name is documented in Bohemian history. Her father Slavibor was probably a Prince of a Serbian Slavic tribe settled north across Bohemia's border mountains. The marriages supposedly sealed lasting friendly relations between the two tribes as well as solidify their alliance against their common adversary, the Frankish empire. It is highly probable that, according to the practice of the times, Bořivoj and his warriors rendered support to some of Svatopluk's military expeditions. His share of the spoils of war, a major economic resource in the early Middle Ages, could have strengthened Bořivoj's position within the Bohemian territory. Bořivoj's alliance with Svatopluk was further consolidated when he and his wife Ludmila were baptized by Archbishop Methodius, sometime in the late 870s or early 880s at the court of the Moravian ruler. The adoption of Christianity had political overtones because it reinforced the mutual ties between the two Christian princes.

On his return journey from the christening ceremony in Moravia Bořivoj was accompanied by Kaich, a priest for whom he had the first Christian church in Bohemia built at the important Premyslid walled site in Levý Hradec, Bořivoj's residence located near the northern edge of the Prague basin. Thanks to archeological research, we know today that it was a small stone rotunda, similar to those built in Great Moravia. The church was dedicated to St. Clement (Kliment), a saint revered by Methodius and his brother Constantine.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
St. Clement church in Levý Hradec,
the first Christian church in Bohemia.*

